

อริณ

แผนลวงคดีรัก

เล่ม 4

ติงโม 丁墨

เขียน

เรื่องชัย รักศรีอักษร

แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

เธอเป็นตำรวจ ปกตินอกจากหนังสือเกี่ยวกับจิตวิทยาและวิธีการสอบสวน
นานมากแล้วที่ไม่ได้อ่านหนังสือที่มีวรรณศิลป์แบบนี้ เธอกระแอมเล็กน้อย
มองดูประโยคที่ใช้ภาษาสละสลวยเหล่านี้ แม่เธอจะอ่านแบบไร้อารมณ์ความรู้สึก
แต่น้ำเสียงทุ้มต่ำและคล่องแคล่วมาก

- ติงโม

หนังสือคุณภาพ
โดยอินทรีกรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

บทสรุปของเรื่องอยู่ในมือทุกท่านแล้ว ดิฉันยังคงเล่นกับอารมณ์ความรู้สึก
ของทั้งตัวละครและคนอ่านได้ยอดเยี่ยมเช่นเคย จนกระทั่งถึงหน้าสุดท้าย
เชื่อว่าอย่างน้อยผู้อ่านจะต้องทวนคิดถึงตัวละครหนึ่งในเรื่องอย่างไม้อาจ
สลัดออกจากห้วงความคิดไปได้

ขอเชิญทุกท่านร่วมกันคลี่คลายคดีไปพร้อมๆ กันค่ะ

กดลอจอ่าน
๑๕๗

อินเฝืงมองฝ่าความมืต เห็นดวงตาสดใส
และห้วงไยของเธอก็ห้ายใจเข้าลึก
ควรรบอกเธอใหม่
บอกเธอใหม่ว่หลังจากเขาพื้นแล้วรู้ลืกกดดัน
และใจไม่สงบเพราะกลัวว่จะสูญเสีย
ดังนั้นเขาจึงไม่เอยากเผชิญหน้าด้วย
เพราะที่ผ่านมามีไม่เคยรักใครอย่างนี้มาก่อน
ทันทีที่พุดออกไป
ผมเกรงว่ผมจะไม่หวนคืนกลับมาตลอดไป

คืนดีกัน

อินเฝิง กินมือเช้าเสร็จก็อารมณ์ดีขึ้น ไม่มีอะไรทำ โหยวหมิงสวี่จึงถาม
“อยากดูโทรทัศน์ไหม”

อินเฝิงตอบ “ไม่ ผมไม่ใช่คุณ ไม่ได้ดูเรื่องไร้สาระหรอก”

โหยวหมิงสวี่ไม่โกรธ นึกในใจว่าใครกันตอนอยู่บ้านเธอชอบ ดู
อุลตราแมนกับ เจ้าหนูปรมาณู ดูไปยิ้มไป

พอเห็นสายตาที่อินเฝิงมองเธอ จึงเบนสายตาไปทางอื่น โหยวหมิงสวี่
หุ้กคิด รู้สึกแปลกๆ ดูเหมือนเขาจะคิดเรื่องเดียวกับเธอ แต่เมื่อมองเขา
อีกครั้ง สีหน้าเขากลับเป็นปกติ ดูโดดเดี่ยวเงียบเหงา

เขานึกขึ้นได้มากน้อยแค่ไหนกันแน่

ความรู้สึกแปลกๆ นั้นกลับมาอีกแล้ว

ทำไมถึงรู้สึกว่าเขาพ้นจากการบาดเจ็บครั้งนี้ เทียบกับการหัวเสีย
และแสดงความเป็นเจ้าของเธอโดยไม่ปิดบังก่อนหน้านี้ กลับดูเยือกเย็นชา
ขึ้น ชวนให้อึดอัดใจอยู่บ้างละ

ขณะนี้อินเฝิงเป็นผู้ชายที่ดูเป็นผู้ใหญ่ หมองหม่น และดูไม่สบายอารมณ์
ไม่ควรเข้าไปใกล้เขา

โหยวหมิงสวี่ไม่แสดงออก เพียงถาม “งั้นเข้านี่คุณอยากทำอะไร”

อินเฝิงคิดๆ แล้วพูด “อ่านหนังสือให้ผมฟังเถอะ”

“หนังสืออะไร”

อินเฟิงบอก “เอามือถือผมมา”

โหยวหมีงส์วางมือถือไว้ตรงหน้าเขา ทำตามขั้นตอนที่เขาบอก แล้วเปิดอีนุก์เรื่องหนึ่งอย่างรวดเร็ว ดูเหมือนจะเป็นรวมบทความสั้นๆ ที่ขายดี เธอชี้ขึ้น “นั่นอ่านนะ”

อินเฟิงหลับตา มุมปากมีรอยยิ้ม “อ่านสิ”

น้ำเสียงออกคำสั่ง

โหยวหมีงส์ไม่ถือสาคนป่วยที่นำร่ำคาญ เริ่มอ่าน

เธอเป็นตำรวจ ปกตินอกจากหนังสือจิตวิทยาและวิธีการสอบสวนนานมากแล้วที่ไม่ได้อ่านหนังสือที่มีวรรณศิลป์แบบนี้ เธอกระแอมเล็กน้อย มองประโยคภาษาสละสลวย แม้เธอจะอ่านแบบไร้อารมณ์ความรู้สึก แต่น้ำเสียงทุ้มต่ำและไหลลื่นมาก

อินเฟิงฟังครู่หนึ่งแล้วลืมนตา มือถือบังครึ่งใบหน้าเธอ โพล้ให้เห็นเพียงหน้าผากขาวผ่องและดวงตาเรียวงามสดใส เขาอดคิดไม่ได้ ทั้งคู่เป็นแฟนกันนานขนาดนี้ นี่เป็นครั้งแรกที่เธอว่าง่าย เขาแทบจะใช้เลือดหมดตัวแลกมา ในใจกระหยิ่ม อ่อนโยน ทั้งยังรู้สึกน้อยใจอย่างบอกไม่ถูก พอคิดแล้ววันหน้าเมื่อต้องอยู่กับเธอ เขาคงต้องลำบากแน่ๆ เป็นเขาที่ตกอยู่ในแหของเธอ

พอเธออ่านบทความสั้นๆ จบก็เหลือบตามองเขา เขาพูดเสียงราบเรียบ “ต่อไปทุกคืนถ้าไม่มีเรื่องอะไรก็อ่านให้ผมฟังนะ” ฟังไม่ออกว่าน้ำเสียงพอใจไหม

โหยวหมีงส์เปิดหน้าใหม่แล้วพูด “ผ่านไปเถอะ พอแผลหายก็อ่านเอง”

อินเฟิงรู้สึกเหมือนมีอะไรจุกที่อกเล็กน้อย แล้วยิ้มพูด “ผมอ่านให้คุณฟังก็ได้เหมือนกัน”

เห็นชัดๆ ว่ากำลังพูดเรื่องอ่านหนังสือ แต่กลับเหมือนไม่ได้พูดเรื่องอ่านหนังสือ

โหยวหมีงส์เงยไปครู่หนึ่ง ก่อนยื่นกำปั้นออกไปเขกหน้าผากเขา

ทีหนึ่ง “ทำตัวดี ๆ หน่อย ถึงนกยูงอยากเจ้าชู้ก็ยังไม่ต้องรอให้ชนทางออกซะก่อน”

อินเฟิงไม่พูดอะไรแล้ว

โหยวหมิงสวีอ่านอีกพักหนึ่งค่อยชำเลื่องมอง พบว่าสีหน้าเขาเฉยชายิ่งขึ้น แก้มกลับแดงจาง ๆ

โหยวหมิงสวีหัวน้ใจ คิดว่าเขาฟื้นคราวนี้ นิสัยแปลก ๆ กลับยิ่งรุนแรงขึ้น หรือสมองเขาที่เต็มไปด้วยรอยแผลนับไม่ถ้วนเกิดปัญหาอะไรขึ้นอีก

เธอแค่ครุ่นคิดในใจเท่านั้น

อ่านไปครึ่งชั่วโมงโหยวหมิงสวีจึงวางโทรศัพท์ลง พบว่าเขาหลับไปแล้ว ลมหายใจยาวสม่ำเสมอ จะอย่างไรเขาก็บาดเจ็บสาหัส ยังปะทะคารมกับเธออยู่นาน ควรหลับได้แล้ว

โหยวหมิงสวีฝากฝังกับพยาบาล ก่อนไปหาสวีเมิ่งซานกับจิงผิงอยู่คุ้ยครู่หนึ่ง จากนั้นจึงไปเยี่ยมเพื่อนตำรวจที่คุ้นเคยสองสามคน สุดท้ายจึงไปเยี่ยมฉุยาและเสี่ยวเยียน

ตั้งแต่อินเฟิงฟื้น โหยวหมิงสวีอยู่ข้างตัวเขาตลอดเวลา นี่เป็นครั้งแรกที่เธอมาเยี่ยมหลังจากฉุยาและเสี่ยวเยียนออกจากห้องผ่าตัด

สองคนพักฟื้นในห้องเดียวกัน โหยวหมิงสวีเดินเข้าไป แปลกใจที่เห็นฉุยาลุกนั่งได้แล้ว ร่างกายที่แข็งแรงเต็มไปด้วยผ้าพันแผล กำลังกดรีโมตเปลี่ยนช่องโทรทัศน์ สีหน้าเบื่อหน่าย เสี่ยวเยียนยังนอนอยู่ในปากคาบไอศกรีมที่กินไปแล้วครึ่งแท่ง

ทั้งสองชะงักเล็กน้อยเมื่อเห็นโหยวหมิงสวี แล้วมีสีหน้ายินดีโดยไม่ได้นัดหมาย

หัวใจโหยวหมิงสวีอ่อนยวบลงทันใด ยังอ่อนกว่าตอนที่เห็นอินเฟิงแต่...

เธอเดินมาข้างตัวเสี่ยวเยียนก่อน เสี่ยวเยียนผงะ เธอดึงไอศกรีม

ครึ่งแท่งออกจากปากเขา โยนทิ้งลงถังขยะ ถาม “ใครเอาให้”

เสียงเสี่ยวเยียนเบาราวกับยุง ใบหน้าขาวซีด ทำท่าละอายใจ “กวนจวิน...”

โหยวหมิงสวี่ “ห้ามกินอีก”

เสี่ยวเยียน “ครับ...”

ดูยามองเสี่ยวเยียน รอยยิ้มสมน้ำหน้าวาบขึ้น จากนั้นก็มองโหยวหมิงสวี่ด้วยดวงตาคูโต “อาจารย์อินเป็นอย่างไบบ้าง อาการเขาดีขึ้นไหมครับ”

โหยวหมิงสวี่ตอบ “เขาไม่เป็นไร อาการดีขึ้นเรื่อย ๆ เพิ่งหลับไป”
เธอมองผ้าพันแผลบนตัวดูยา พุดเสียงแข็ง “ใครให้คุณลุกขึ้นนั่ง”

ดูยา “...”

เสี่ยวเยียนได้ยินแล้วดีใจ รีบฟ้องทันที “พยาบาลบอกไม่ให้เขาลุกนั่ง พอพยาบาลออกไป เขาก็ลุกขึ้น”

ดูยาเพิ่มพ้ำ “คุณโหยวครับ ผมแข็งแรงดี ไม่ได้เจ็บปวดนัก...”

สีหน้าโหยวหมิงสวี่เคร่งขรึม “นอนลง”

ดูยานอนลงเงียบ ๆ ถอนหายใจ

ที่จริงโหยวหมิงสวี่มาเยี่ยมพร้อมกับมาขอใจพวกเขา ถ้าพวกเขาไม่เสี่ยงชีวิตช่วย ไม่รู้ว่าตอนนี้เธอจะอยู่ที่ไหน เพิ่งต่อว่าพวกเขา จึงไม่สะดวกปากที่จะกล่าวคำขอใจ

เธอถามเสี่ยวเยียนก่อน “เจ็บแผลไหม”

เสี่ยวเยียนห่อตัวอยู่ในผ้าห่ม โพล่ครึ่งหน้าออกมา “ยังไหวครับ”
ที่จริงเขาเจ็บแผลมาก แต่ไม่อยากบอก

โหยวหมิงสวี่พยักหน้า ถามดูยาบ้าง “คุณล่ะ”

ดูยาพุด “ผมหายเจ็บแล้วครับ”

ใครเชื่อกี่บ้า

โหยวหมิงสวี่พุด “ขอใจพวกคุณนะ แต่ฉันหวังว่าคราวต่อไปพวกคุณอย่าเสี่ยงอันตรายแบบนี้อีก”

ญากับเสี่ยวเยียนหนึ่งเจียบสองสามวินาที ญายิ้มพูด “ผมยินดีทำครับ”

เสี่ยวเยียนพูดตามทันที “ผมก็เหมือนกันครับ”

โหวหมิงสวี่รู้ว่าสองคนนี้หัวรั้นเหมือนอินเฟิง จึงไม่พูดเกะกะคนอื่น เธอเป็นตำรวจเคยเห็นความกล้าหาญมากมาย แต่วันก่อนภาพการกระทำของสองคนนี้ที่ญาซัปรถชนจนเลือดอาบและเสี่ยวเยียนร่วงลงไปในพงหญ้า เธอรู้ว่านับจากนี้ไปจะฝังลึกอยู่ในใจเธอ

บางครั้งอาจไม่จำเป็นต้องขอบคุณ แค่จดจำไว้ในใจ โหวหมิงสวี่เองก็ไม่อยากพูดอะไรที่ฟังแล้วชวนขนลุก ในใจเธอถือสองคนนี้เป็นเหมือนสวี่เมิ่งซานและจิ้งผิง เป็นเพื่อนที่ไว้ใจได้

เธอพูด “พวกคุณพักผ่อนดี ๆ ตอนบ่ายฉันค่อยมาเยี่ยมใหม่” มองสีหน้าของคนทั้งสอง “ถ้าฉันพบเห็นอีก ฉันจะฟ้องอินเฟิง ให้เขาลงโทษพวกคุณ”

ญาซมวดคิ้ว ถอนหายใจอีก “รู้แล้วครับ”

โหวหมิงสวี่หันมามองเสี่ยวเยียน เขาพูดทันที “รู้แล้วครับ นายหญิง” จากนั้นก็หัดหัวเข้าไปใต้ผ้าห่ม

ใบหน้าโหวหมิงสวี่ร้อนผ่าว ญายิ้ม คิดในใจว่าเสี่ยวเยียนไหวพริบดี รอกันโหวหมิงสวี่เดินออกจากห้อง ญาจิ้งร้องบอก “นายหญิงค่อย ๆ ไปครับ”

โหวหมิงสวี่เดินไปสองสามก้าว แล้วอดยิ้มไม่ได้

โหวหมิงสวี่กลับมาที่ห้องผู้ป่วย เที่ยงแล้วแต่อินเฟิงยังไม่ตื่น เธอจึงกินอาหารเที่ยงที่เดินเพิงส่งมาให้ แล้วนั่งฟังโซฟาจับกลับไปครู่หนึ่ง

เมื่อเธอตื่น เห็นอินเฟิงตื่นแล้ว เดินเพิงที่เพ่งป้อนข้าวเขาเสร็จ กำลังเก็บถ้วยชาม ยิ้มพูด “นายหญิงนอนหลับสบาย ผมเลยลำบากขนาดป้อนข้าวยังถูกรังเกียจ”

สีหน้าโหวหมิงสวี่บึ้งตึงทันที คิดในใจว่าชาวในกลุ่มเล็ก ๆ ของ

พวกเขาช่างแพร่สะพัดรวดเร็วเสียจริง เธอแสร้งทำเป็นไม่ได้ยิน เดินมาข้างตัวอินเฟิง เงินเฟิงออกไปแล้ว โหยวหิงสวี่ถาม “รู้สึกอย่างไรบ้าง”

เมื่อครู่อินเฟิงยอมได้ยินที่เงินเฟิงพูด เขาตอบเสียงราบเรียบ “ก็ดี พวกเขาเรียกว่านายหญิงหมายความว่าอย่างไร”

โหยวหิงสวี่มองเขาแวบหนึ่ง

ดวงตาเขาดูแวววาว

โหยวหิงสวี่รู้สึกว่าคนคนนี้ร้ายกาจกว่าเดิม เลยจงใจพูดเสียงกร้าว “ฉันรับปากแล้วหรือ ไม่ได้รับปากนี่”

อินเฟิงพูด “หรือคุณชอบให้พวกเขาเรียกว่าอาจารย์แม่มากกว่า แต่ผมรู้สึกว่านายหญิงฟังรื่นหูดี”

โหยวหิงสวี่ชักอยากท้าวเราะ “เซอะ เรียกเจ็ดดีกว่า”

เธอยังพูดไม่จบ เขาก็คว้ามือเธอไว้ เขาออกแรงเบามาก เธอไม่ได้ดึงมือกลับ

เขาจ้องเธอ “นับต่อจากนี้คุณจะเรียกผมว่าอะไร ยังเรียกอินเฟิงที่อ้อๆ แบบนั้นหรือ ผมไม่ค่อยชอบ”

โหยวหิงสวี่คล้อยตาม “อาจารย์อิน”

เขากำมือแน่นขึ้น “เรียกดี ๆ”

โหยวหิงสวี่เบือนหน้าหนี ไม่อยากใส่ใจเขา

อินเฟิงพูดเสียงเบา “ถ้ามีคนอยู่ด้วยเรียกผมว่าอาเฟิง ถ้าไม่มีคนอยู่ด้วยเรียกว่าสามีจ้า”

โหยวหิงสวี่เงยหน้าขึ้น มองดวงตาสดใสของเขา ในใจเกิดความรู้สึกที่บอกไม่ถูก สองค่านั้นเหมือนเกาะอยู่ที่ปลายลิ้น เธอพูด “อาเฟิง”

ในดวงตาอินเฟิงคล้ายมีแสงวาบขึ้น เขาร้อง “อืม” แล้วพูด “เข้ามาใกล้หน่อย”

โหยวหิงสวี่ยังคงไม่ขัดใจเขาที่ बातเจ็บอยู่ ค่อยๆ ชบแบบในอ้อมกอดเขา เขายกแขนข้างหนึ่งขึ้นกอดเธอ ลูบผมเธอ “เรียกผิด ตอนนี้ไม่มีคนอื่น”

โหยวหมิงสวีกัดฟันพูด “อย่าได้คิดจะเอาศอก”

เขาพูด “ผมไม่คิดแค่ได้คืบจะเอาศอกหรอก”

โหยวหมิงสวีรู้สึกเหมือนตอบโต้ไม่ทัน เธอยืนตัวตรง มองไปหน้าเขาที่หลังจากพินขึ้นมาแล้วดูเหมือนมองอยู่ตลอด “คุณไม่พอใจอะไรหรือก่อนหน้านี้ก็ยั้งๆ ฉันทำอะไรให้คุณไม่พอใจหือ”

อินเฟิงคาดไม่ถึงว่าจู่ๆ เธอจะถามอย่างนี้ เขาชะงักเล็กน้อย “คุณไม่ได้ทำให้ผมไม่พอใจ เพียงแต่ระยะนี้ร่างกายและจิตใจผม...รู้สึกไม่ค่อยดีนัก”

พอเขาพูดอย่างนี้ โหยวหมิงสวีนึกถึงเหลาจื๋วทันที เธอเชื่อที่เขาพูด แม้เธอจะรู้สึกว่ามันมีบางอย่างแปลกไป แต่ท่าทีต่อเธอคล้ายจะไม่เปลี่ยนแปลง ความรู้สึกในดวงตาเขายังคงเหมือนเดิม

โหยวหมิงสวีจึงเลิกใส่ใจปัญหา

เธออ่านหนังสือให้เขาฟังอีก เขาบอกว่ารู้สึกไม่สบายตัว อยากอาบน้ำ แต่เขาบาดเจ็บสาหัสอย่างนี้ ย่อมอาบน้ำไม่ได้ โหยวหมิงสวีสอบถามหมดแล้วดักน้ำร้อนมาอ่างหนึ่ง ช่วยเขาเช็ดตัวลงๆ

โหยวหมิงสวีพูด “รู้สึกสบายขึ้นไหม รู้สึกว่าได้เป็นเจ้านายใช้ไหม”

จู่ๆ อินเฟิงก็รู้สึกว่่าที่จริงโหยวหมิงสวีก็ปากร้ายเหมือนเขา

เขาคิดแบบนี้ มุมปากกลับมีรอยยิ้ม ตอบว่า “ยังไม่พอ”

โหยวหมิงสวีร้องไห้เบาๆ เธอเช็ดตัวให้เขาเบาๆ มาก ใช้ผ้าขนหนูร้อนเช็ดไปหน้าเขา เช็ดคอและไหล่ เธอเคยคุ้นกับร่างกายเขามาก แต่นานแล้วที่ไม่ได้แตะต้องอย่างละเอียดลอออย่างนี้ สีน้หน้าโหยวหมิงสวีเรียบเฉยขณะช่วยเช็ดตามแขน เธอไม่กล้าแตะต้องบาดแผลตามตัว แต่เขาสมบูรณ์ดี จึงพับขาทางแกงชุดคนป่วยของเขา เช็ดถุงที่ขาอย่างละเอียดเอาใจใส่

อินเฟิงคิดไม่ถึงว่าการได้รับการดูแลเอาใจใส่จากเธอจะให้ความรู้สึกแบบนี้ สงบเรียบเป็นพิเศษ เวลาผ่านไปนานไปช้ามาก ความรู้สึกอ่อนโยนและสบายจากผิวหนังแผ่ซ่านไปทั่วตัว ส่วนความรู้สึกรุนแรงที่ชวนอึดอัด

มาตลอดวัน มีแนวโน้มจะเพิ่มขึ้น

เขาจ้องเธอ จู่ๆ ก็พูดว่า “ถ้าวันหนึ่งคุณจากไป ผมไม่รู้ว่าผมจะทำอะไรบ้าง”

โหยวหมีงสวี่ชะงักมือเล็กน้อย ก่อนเซ็ดต่อซ้าๆ “อย่าคิดฟุ้งซ่าน และไม่ต้องขุ่นหน้าด้วย วอนโดนตีซะแล้ว”

อินเฟิงไม่พูดอีก

โหยวหมีงสวี่เซ็ดตัวให้เขาเสร็จก็มองเขา “รู้สึกสบายขึ้นบ้างไหม”

เขาร้อง “อืม” แล้วชี้ไปที่เตียง “นอนเป็นเพื่อนผม”

โหยวหมีงสวี่มองเตียง เตียงไม่กว้างนัก อย่างมากเธอก็ฝืนนอนตะแคงได้เท่านั้น คงนอนไม่สบายแน่ เธอจึงไม่ทำตาม

อินเฟิงขมวดคิ้ว “แค่นี้ก็ทำไม่ได้หรือ”

โหยวหมีงสวี่รู้สึกว่าเขาทำอะไรแปลกๆ แม้จะออกอาการไม่ชัดเจนนัก แต่รู้สึกว่าเขาทำตัวพิลึกพิลั่น เมื่อเห็นสีหน้ายัยนกาน โหยวหมีงสวี่ก็อยากหัวเราะ สุดท้ายก็ค่อยๆ นอนลงบนเตียง แอบตัวเขา

ทั้งคู่อยู่ชิดกันมาก เขาหันหน้ามามองเธอ สายตาเขาทำให้หัวใจโหยวหมีงสวี่เต้นเร็วขึ้น เธอหลับตาลง

“ที่รัก จูบผมสิ” เขาพูด

ใบหน้าโหยวหมีงสวี่ร้อนผ่าว พูดเสียงแข็ง “รู้จักพอบ้างไหม” แล้วยื่นหน้าไปประจบริมฝีปากเขา

เขาจูบหนักหน่วงมาก เวลาที่ร่างกายเขาทั้งบนล่างดูเหมือนมีเพียงปากเท่านั้นที่ยังทำรุนแรงได้

ผ่านไปครู่หนึ่งทั้งสองจึงผล่อออกจากกัน ต่างหายใจหอบเล็กน้อย โหยวหมีงสวี่เวียนหัว จ้องเขา แล้วยื่นหน้ามาจูบจมูก ดวงตา และคางเขา

ถึงตอนนี้เขายิ้มออกแล้ว เป็นรอยยิ้มเบิกบานพึงพอใจ แม้ยิ้มจางๆ แต่ยิ้มระรื่นทั่วใบหน้า ในใจโหยวหมีงสวี่ราวกับอาบไปด้วยน้ำผึ้ง โหยวอิงจวินเคยมอบความรู้สึกแบบนี้ให้เธอ แต่เขาตรงหน้าเธอเห็นได้ชัดว่าพยายามหักห้ามใจ

ทั้งคุงเยียบไปครูหนึ่ง เขาถาม “ที่รัก รักผมไหม”

โหยวหมิงสวีเล็กคิ้ว “อย่าเรียกแบบนี้ ฟังแล้วขุ่นลุก”

เขาเยียบไปอีกครูหนึ่ง “การที่ภาษามีเสน่ห์ดึงดูด เพราะถ้อยคำผ่านการปรับเปลี่ยนทางวัฒนธรรมและได้รับการสั่งสมจนแสดงออกถึงสภาพจิตใจและอารมณ์ที่ซับซ้อนของมนุษย์ได้อย่างแม่นยำ ผมหาคำที่ตรงกว่านี้ไม่ได้ นี่ก็ค่อนข้างใกล้เคียงแล้ว”

เขาพูดจนโหยวหมิงสวีตาค้าง ใบหน้าเธอแดงเล็กน้อย พุดเบาๆ “นั่นเรียกคุณว่าอัสวีแทนดีไหม ขี้บ่นเหมือนผู้หญิงเลย”

สีหน้าอินเฟิงเยินซา เขาพูด “ขยับเข้ามาหน่อยสิ”

เธอขยับเข้าใกล้เล็กน้อย เสียงเขาดังอยู่ใกล้หู หูมดำไม่ชัดเจน “อัสวีที่รัก...ดวงใจ...ของผม...”

ใบหน้าโหยวหมิงสวีร้อนผ่าวยิ่งขึ้น เธอไม่พูดจา ครูหนึ่งจึงก้มลงจูบเขา

เสียงเคาะประตูดังขึ้น โหยวหมิงสวีกระโจนพรวดลงจากเตียงว่องไวราวกับกระต่าย อินเฟิงอารมณ์ค้าง ขมวดคิ้วอย่างไม่พอใจ

โหยวหมิงสวีจัดเสื้อผ้าให้เข้ารูปอย่างรวดเร็ว แล้วนั่งลงข้างเตียง

เมื่อเงินเฟิงผลักประตูเข้ามา เห็นบรรยากาศในห้อง รวมทั้งท่าที่ไม่พอใจรางๆ ของอินเฟิง ก็เข้าใจทันที เขาคิดในใจว่าที่จริงโหยวหมิงสวีเป็นคนหัวท้าว อาจารย์อินมีสภาพอย่างนี้แล้ว ทั้งสองยังทำเรื่องเร่าร้อนกันอีก สวรรค์โปรด สองคนนี้รักกันหวานชื่นจริงนะ ต่อไปนี้เวลารับใช้คงต้องระวังหน่อย เพื่อเลี้ยงไม่ให้อาจารย์อินที่เปี่ยมไปด้วยแรงปรารถนา เข้มข้นถูกทำร้ายเข้าโดยบังเอิญ

สีหน้าเงินเฟิงไม่แสดงอาการใดๆ ไม่มองอินเฟิง เขาพูดกับโหยวหมิงสวีโดยตรง “นายหญิง ดึงโสงเหว่ยกับผู้บังคับบัญชาหลายท่านจะมาเยี่ยมอาจารย์อิน เดี่ยวคงมาถึงแล้วครับ”

โหยวหมิงสวีเห็นอินเฟิงยังดูสดชื่น เมื่อครูตอนจูบกัน...ยังมีเรียวแรง

จึงพยักหน้าบอกว่าได้ เธออยู่ที่นี้ด้วยก็ไม่มีปัญหา ใครบ้างไม่รู้เรื่องอื้อฉาวของพวกเธอ เธอและเงินเฟิงช่วยกันเตรียมชาหลายถ้วย ดิงโสงเหวยกับตำรวจระดับสูงสองสามนายเข้ามา

โหยวหมิงสวี่ถอยไปด้านข้าง

ดิงโสงเหวยมองเธอแวบหนึ่ง ยิ้มให้ สีหน้าพอใจ เขากับตำรวจหลายนายเดินไปข้างเตียงอินเฟิง

โหยวหมิงสวี่พบว่าต่อหน้าคนภายนอกนั้นอินเฟิงรู้จักวางตัวมาก ไหนเลยจะเหมือนกับเธอเมื่อครู่ เดี่ยวอ่อนปวกเปียกเดี่ยวแข็งแกร่งเดี่ยวเร่าร้อนเดี่ยวเย็นชา เห็นใบหน้าเขาขาวซีดแต่ยังคงยิ้มมีมารยาทปล่อยตัวตามสบาย รับมือได้ดี

หลังจากเหล่าผู้บังคับบัญชาถามไถ่อาการบาดเจ็บของอินเฟิงยอดนักเขียนแล้ว ยังถามอีกหลายปัญหาเกี่ยวกับผู้ลงทัณฑ์ อินเฟิงตอบทีละคำถาม ส่วนเรื่องที่ผู้นำขององค์กรผู้ลงทัณฑ์คือพี่ชายแท้ๆ ของเขา พวกนั้นไม่ได้ถาม เขาเองก็ไม่ได้เอ่ยถึง ทุกคนข้ามหัวข้อนี้ไป

ตอนท้ายผู้บังคับบัญชาหลายคนมองโหยวหมิงสวี่ ทุกคนต่างรู้จักเธอคนหนึ่งพูด “หมิงสวี่ ดูแล้วอาจารย์อินให้ดีขึ้น” ทุกคนพากันยิ้ม

โหยวหมิงสวี่ยิ้มพร้อมกับรับปาก

พอพวกเขาเดินออกไปข้างนอก โหยวหมิงสวี่จะเดินไปส่ง เหลือบเห็นอินเฟิงมองเธออย่างใช้ความคิด ยังยิ้มด้วย โหยวหมิงสวี่นึกในใจ ผู้บังคับบัญชาแสดงท่าทีแบบนี้ ทำให้คนคนนี้ยกหางสูงแน่ เธอจึงตั้งใจไม่มองเขาแล้วเดินออกไป

ดิงโสงเหวยเดินตามหลังสุด บอกเธอว่า “ดีกันแล้วหรือ” น้ำเสียงฟังไม่ออกว่าดีใจหรือผิดหวัง

เป็นเรื่องยากที่ดิงโสงเหวยจะพูดเรื่องส่วนตัวอย่างนี้ โหยวหมิงสวี่ร้อง “อืม” แล้วพูดเสริม “ก็ดีขึ้นมาตลอดค่ะ”

ดิงโสงเหวยมองเธอแวบหนึ่ง แกว่งตาบรรยายยาก เขายังพูดว่า “พรุ่งนี้คุณต้องกลับเข้าหน่วยแล้ว ตอนนี้มีหลายคนบาดเจ็บ ต้องจัดการ

เรื่องปิดคดี งานอื่นยังต้องให้คุณช่วยแบกรับ พรุ่งนี้กลับเมืองเชียงพร้อมผมได้ไหม”

โหยวหมิงสวี่แปลกใจเล็กน้อย แต่ตอบทันที “ได้ค่ะ”

โหยวหมิงสวี่เดินไปส่งพวกเขาแล้วกลับห้องผู้ป่วย เห็นอินเฟิงจ้องเธอตาไม่กะพริบ

รอจนเธอเดินเข้ามาใกล้ รอยยิ้มปรากฏบนใบหน้าเขา “หัวหน้าที่คุณ หัวหน้าที่คุณ หัวหน้าที่คุณ หัวหน้าที่คุณ หัวหน้าที่คุณ ต่างบอกให้คุณ...ดูแลผมดีๆ”

ที่แท้กระหึ่มใจเรื่องนี้เอง

ก็แค่คำพูดตามมารยาท

โหยวหมิงสวี่หนึ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนลอบคลำใบหน้าเขา “เมื่อกี้เหล่าติงบอกว่าพรุ่งนี้ให้ฉันกลับไปทำงานที่เมืองเชียง ฉันต้องกลับไปแล้ว”

อินเฟิงจ้องเธอสองสามวินาที พูดเสียงเย็นชา “คุณจะกลับแล้วเธอ”

โหยวหมิงสวี่ไม่ชอบน้ำเสียงแบบนี้ แต่ก็ยังอดกลั้น “ตอนนี้คนในหน่วยบาดเจ็บหลายคน จึงผิงกับสวี่เมิ่งซานยังกลับไปไม่ได้ คดีนี้ยังมีอีกหลายอย่างที่ต้องทำ แถมยังมีคดีอื่นอีก เหล่าติงไม่มีกำลังในมือแล้ว ฉันจำเป็นต้องกลับไป อินเฟิง ฉันเป็นตำรวจนะ”

อินเฟิงหันหน้าไปทางอื่น ให้เธอเห็นแต่ใบหน้าที่ด้านข้าง

“อาการบาดเจ็บของผมอย่างน้อยเดี๋ยวหนึ่งถึงจะลงจากเตียงได้” เขาพูด “ได้ คุณไปเถอะ ผมมีเงินเฟิงแล้ว”

น้ำเสียงเย็นยะเยือกราวกับตกลงไปในโพรงน้ำแข็ง ถ้าไม่ใช่เพราะคุ้นเคยกันดีแล้ว โหยวหมิงสวี่คงจะคิดว่าเขาคืออินเฟิง ผู้ชายเย็นชาหัวรั้นที่เฟิงฟื้นขึ้นมา

โหยวหมิงสวี่นี่ก็อยากหัวเราะ เธอใจอ่อนแล้ว กุมมือเขาไว้ แต่เขาไม่ขยับ

เธอพูด “ถ้าฉันน่าจะมาเยี่ยมคุณ จะโทร.หานะ”

เขาร้องให้ออกมาราวกับเย้ยหยัน รวากับไม่ใส่ใจคำพูดเธอ
โหยวหมีงสวี่ชะเง้อเข้ามาใกล้ พูดเบาๆ “อาเฟิง คุณงอนฉันมา
ทั้งวันแล้ว ยังไม่พออีกหรือ”

อินเฟิงไม่พูดอะไร มือที่เธอกุมไว้กำแน่นทันที ใบหน้าด้านข้างที่เย็นชา
แดงเรื่อ

“คุณพูดอะไรนะ” เขาพูดตลอดไร้พินซ้ำๆ

โหยวหมีงสวี่ตบใบหน้าหล่อเหลาแดงเรื่อที่อยากจะพบเห็นเบาๆ “ฉัน
ไม่รู้ว่าคุณไม่พอใจเรื่องอะไรกันแน่...ถ้าคิดตกแล้ว โทร.หาฉันด้วย”

พอโหยวหมีงสวี่กลับถึงเมืองเซียงก็จมอยู่กับงานกองพะเนิน

คดีนี้มีงานตามมาจำนวนมหาศาล พอให้วุ่นวายได้สักเดือนสองเดือน
ขณะนี้หน่วยพวกเขาขาดกำลังคน เธอยังต้องช่วยอีกหลายคดี ดังนั้น
สัปดาห์แรกเธอแทบจะโยนทุกอย่างในหัวทิ้ง ยุ่งจนแทบหายใจไม่ทัน กระทั่ง
กลางดึกเจียบส่งดแล้ว ในที่สุดก็ได้พักผ่อน นึกถึงอินเฟิงแต่พอดูเวลา
คิดว่าเขาคงหลับไปแล้ว

โหยวหมีงสวี่เองก็ไม่ใช่นักที่มีนิสัยคอยตอบแยะใคร ก่อนนี้ตอนรักกับ
โหยวอิงจวิน เป็นเขาที่คอยตามติดเธอ ดังนั้นเธอจึงไม่ค่อยส่งข้อความ
ที่อ่านแล้วทำให้ขุ่นลุกชู

เห็นได้ชัดว่าอินเฟิงขณะนี้ก็มีนิสัยไม่ต่างจากเธอ

คืนวันเสาร์ ในที่สุดโหยวหมีงสวี่ก็สามารถนอนขี้เกียจได้ เธอนึก
ขึ้นได้ว่าหนึ่งสัปดาห์แล้วที่ทั้งสองไม่ได้ติดต่อกัน อินเฟิงไม่แม้แต่จะส่ง
ข้อความถึงเธอ

ต่อให้เขาเลิกจากเตียงไม่ได้ เรื่องนี้ก็ไม่น่าค่อยปกติ

โหยวหมีงสวี่นึกถึงท่าทางแปลกๆ ของอินเฟิงตอนที่เธอออกจากก๊วยโจว
เธอไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกันแน่ คิดทบทวนไปมา เชื่อว่าคงเพราะเรื่องที่เหลาจิว
พลีชีพ ในใจเขาเล่ายุสึสึกิผิต นึกตำหนิตัวเอง ทำให้ไม่อยากเผชิญหน้ากับ
เธออย่างนั้นหรือ

กลางดึกโหยวหมิงสวีนั่งพิงหัวเตียง คิดพักหนึ่งแล้วยิ้ม ตัดสินใจ
รอให้เขาคิดตกก่อน

“ถ้าวันหนึ่งคุณจากไป ผมไม่รู้ว่าคุณจะทำอะไรบ้าง”
เธอรู้สึกอุ่นใจเพราะคำพูดประโยคนี้

ผ่านไปสองสัปดาห์ งานในมือโหยวหมิงสวีไม่ได้มากแล้ว เธอพอมีเวลารว่าง
ก็ต้องไปสืบลิดหนึ่ง

เป็นคดีเมื่อสิบห้าปีที่แล้ว ตอนนั้นเธอเพิ่งอายุสิบขวบ

โหยวหมิงสวีครุ่นคิดแล้วตัดสินใจเชิญติงโสงเหว่ยมาดื่มเหล้า เขาเคย
เป็นเพื่อนร่วมงานของแม่เธอ เธอรู้มาตลอด

วันนี้พอเลิกงานทั้งสองเข้าไปในห้องพิเศษของร้านอาหารแห่งหนึ่ง
โหยวหมิงสวียื่นเมนูให้ติงโสงเหว่ย ปกติเขาเป็นคนวางอำนาจ จึงไม่ปฏิเสธ
สั่งอาหารสองสามอย่าง โหยวหมิงสวีรินน้ำชาให้เขา

สีหน้าติงโสงเหว่ยปกติ เขาดื่มชาแล้วพูด “มือนี้ผมเลี้ยงเอง ถือว่า
เป็นรางวัลตอบแทน”

โหยวหมิงสวียิ้มไม่ทะเลาะกับเงิน ตอบรับทันที “ได้ค่ะ”

ติงโสงเหว่ยยิ้ม ๆ “ทำไมถึงนึกอยากชวนผมกินข้าว คำโบราณว่า
พอแต่งสะใภ้ก็ลืมแม่ ในหน่วยเราเป็นอย่างนี้ทุกคน”

โหยวหมิงสวีถือถ้วยไว้ในมือ พูดเสียงเนิบนาบ “ฉันแต่งสะใภ้แล้ว
ก็ไม่ลืมหัวหน้าหรอกค่ะ นานแล้วที่ได้คุยกับหัวหน้า กินข้าวด้วยกันไม่ได้
หรือค่ะ”

ติงโสงเหว่ยพูด “มีอะไรก็เข้ามาเลย”

โหยวหมิงสวียิ้ม พูดด้วยท่าทางจริงจัง “เหล้าติง ฉันอยากรู้...เรื่อง
เกี่ยวกับแม่ฉัน”

ติงโสงเหว่ยดื่มชาอีก สีหน้าไม่แปลกใจ

โหยวหมิงสวีเขียนรายงานเรื่องที่เธอถูกพวกผู้ลงทัณฑ์คุมตัวระยะหนึ่ง
รวมทั้งคำพูดของอินฉินทั้งหมดโดยไม่ปิดบังแม้แต่หน่อย หลังจากยื่นรายงาน

ขึ้นไป หน่วยเหนือกลับไม่แสดงท่าทีใด ๆ

ดิงโสงเหว่ยถอนหายใจ “อยากรู้รายละเอียดเรื่องไหนล่ะ”

โหยวหมิงสวีพูด “ความเกี่ยวข้องของเธอกับสิ่งจีฟูรวมทั้งอินเฉิน ยังมีคดีฆาตกรรมต่อเนื่องที่ทำให้เธอพลีชีพด้วยค่ะ”

ดิงโสงเหว่ยถาม “คุณคงแปลกใจมากละสิ ถ้าเธอมีความสัมพันธ์กับอาชญากรสองคนนั้นจริงทำไมถึงยังเป็นตำรวจได้ คุณเองก็ยังเป็นตำรวจได้”

โหยวหมิงสวีนิ่งเงียบ จ้องเขาด้วยสายตาเย็นชา

ดิงโสงเหว่ยมองสายตาเธอออก เขายิ้ม พยักหน้าแล้วพูดด้วยน้ำเสียงที่อ่อนโยนลง “คุณคิดถูกแล้ว แม่ของคุณไม่ได้ทำอะไรผิด เธอเป็นตำรวจที่ดีเลิศตั้งแต่ต้นจนจบ”

โหยวหมิงสวีพอนคลายลงทันที

ดิงโสงเหว่ยกลับจมลงสู่ห้วงความคิด “ที่จริงเรื่องราวตอนนั้นผมเองก็รู้คร่าว ๆ เท่านั้น ผมเพิ่งได้ยินเรื่องที่อินเฉินเกี่ยวข้องกับเรื่องตอนนั้นเป็นครั้งแรกเหมือนกัน”

นั่นเป็นเรื่องเมื่อหลายปีก่อน

ตอนนั้นดิงโสงเหว่ยเพิ่งยี่สิบต้น ๆ เขาเป็นตำรวจใหม่ของหน่วยเหมือนโหยวหฺยุยเสวี่แม่ของโหยวหมิงสวี ทั้งสองอยู่ในหน่วยเดียวกัน มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน

ดิงโสงเหว่ยจำได้ว่านิสัยโหยวหฺยุยเสวี่ไม่ห้าวหาญเท่าโหยวหมิงสวี เธอเคร่งขรึมและอ่อนโยนกว่า เป็นคนฉลาด ทะนงตนเหมือนโหยวหมิงสวี หน้าตายังสวยกว่าอ่อนหวานกว่าด้วย

ตำรวจหญิงแบบนี้ย่อมมีคนในหน่วยตามจีบหลายคน ตอนนั้นดิงโสงเหว่ยเองก็สนใจแต่ไม่ค่อยกล้า เพราะโหยวหฺยุยเสวี่มีรสนิยมสูงมาก อย่างเห็นได้ชัด แม้แต่ร่องสรวัตรหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาจากกองตำรวจอาชญากรรมยังถูกปฏิเสธ ดิงโสงเหว่ยซึ่งเป็นตำรวจเล็ก ๆ จึงต้องเลิกล้ม

ความตั้งใจ

ในกองตำรวจอาชญากรรมมีหน่วยหนึ่งเริ่มปฏิบัติการปราบปรามแก๊งอาชญากรในพื้นที่ ตอนนั้นยังไม่มีชายหยางกรุป มีเพียงแก๊งอาชญากรสองสามแก๊งที่เป็นที่เฟื่องเสียงของตำรวจ

โหยวหฺยุยเส่วได้เข้าร่วมหน่วยพิเศษนี้

ติงโม่เหว่ยไม่ได้เข้าร่วมหน่วยนี้ ดังนั้นเรื่องภายหลังจึงได้ยินคนอื่นเล่ามาอีกที

ได้ยินว่าเริ่มแรกโหยวหฺยุยเส่วรักกับคนที่ไม่เกี่ยวข้อง เป็นคนเก่งที่เพิ่งเรียนจบจากสหรัฐอเมริกา เป็นลูกชายพ่อค้าใหญ่ ทั้งหล่อเหลาและมีความรู้ ทั้งสองรักกันดี

ส่วนปฏิบัติการปราบปรามแก๊งอาชญากรยังคงดำเนินไปตามขั้นตอน ผ่านมาระยะหนึ่งติงโม่เหว่ยสังเกตเห็นสีหน้าโหยวหฺยุยเส่วไม่ค่อยดีนัก ครั้งหนึ่งขณะที่ทุกคนกินอาหารร่วมกัน จู่ๆ โหยวหฺยุยเส่วก็คลืนไล่สีหน้าแย่มาก ตอนนั้นทุกคนมองหน้ากันเล็กน้อย

ผ่านไปไม่กี่วันผู้บังคับบัญชาเรียกโหยวหฺยุยเส่วไปพบในห้องทำงาน ทั้งสองคุยกันหนึ่งชั่วโมง โหยวหฺยุยเส่วจึงเดินออกมา วันต่อมาเธอถูกย้ายออกจากหน่วยพิเศษกวาดล้างอาชญากรรม กลับไปทำงานด้านคดีอาญาทั่วไป

ตอนนั้นแม้จะมีข่าวลือมากมาย แต่อย่างไรก็เป็นยุคสมัยใหม่แล้ว ความคิดของผู้คนเปิดกว้างขึ้น อย่างมากก็พูดลับหลังสองสามคำแล้วเลิกสนใจ

ติงโม่เหว่ยได้ยินว่าเพื่อนชายของโหยวหฺยุยเส่วมีเรื่องด่วนต้องกลับสหรัฐอเมริกาจึงทิ้งเธอไว้คนเดียว บางคนบอกว่าเธอถูกทอดทิ้ง ยังมีคนบอกว่าเธอถูกหลอก แต่ตอนนั้นติงโม่เหว่ยคิดว่าไม่ควรเชื่ออะไรง่าย ๆ ควรฟังหูไว้หู เขาจึงแอบดูด้วยตัวเอง พบว่าโหยวหฺยุยเส่วที่กำลังตั้งครมรมมีสีหน้าปกติ แวดตายเป็นประกาย ติงโม่เหว่ยจึงได้ข้อสรุปว่าเธอกับเพื่อนชายน่าจะรักกันดี อีกฝ่ายอาจจะติดธุระบางอย่างยังกลับมาไม่ได้

ในเมื่อโหยวหฺรุษเสว้เป็นเทพธิดาในใจตำรวจใหม่อย่างตึงโสงเหว้ย
เขาย่อมคาดหวังว่าเทพธิดาในใจเขาจะมีความสุข

กระทั่งโหยวหฺรุษเสว้ลาคลอด ก็ยังไม่เห็นคนคนนั้นกลับมา

ตึงโสงเหว้ยพบโหยวหฺรุษเสว้อีกครั้งในอีกสองปีต่อมา

ที่สถานีตำรวจเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง

ได้ยินว่าเธอเป็นฝ่ายขอย้ายไปเอง

เจอกันอีกครั้งตึงโสงเหว้ยรู้สึกว่ายังคงเหมือนเดิม แม้เธอจบจากโรงเรียน
ตำรวจด้วยผลการเรียนยอดเยี่ยม และมาจากครอบครัวที่เป็นตำรวจ
หลายรุ่น แต่ลดตัวจากหน่วยปราบปรามอาชญากรรมในสำนักงานตำรวจ
ที่มีอนาคตสดใสมาอยู่ในสถานีตำรวจเล็ก ๆ ที่ห่างไกล ดูแล้วเธอยังคง
สงบนิ่ง อ่อนโยน ทะนงตน ใบหน้าเพิ่มความอบอุ่นและความนุ่มนวล
อย่างคนเป็นแม่

ตึงโสงเหว้ยมาด้วยเรื่องงาน คุยกับเธอสองสามประโยค ก็ได้ยินเธอ
รับสายที่ดูเหมือนจะโทร.มาจากที่บ้าน

“อืม...ลูกหนูมีไข้หรือคะ” เธอขมวดคิ้วแน่นด้วยความวิตก “แม่คะ
หนูกลับไปไม่ได้จริงๆ ค่ะ ไปที่โรงพยาบาลสิ แผนกเด็กก็ได้ค่ะ พรุ่งนี้หนู
ได้พักแล้วจะนั่งรถกลับไป...”

ตอนนั้นตึงโสงเหว้ยไม่ได้ถามอะไร

โหยวหฺรุษเสว้วางสาย สีหน้ากังวล แต่กลับเป็นปกติอย่างรวดเร็ว

ตึงโสงเหว้ยพูดเรื่องงานจบก็พูดเสริม “มีอะไรให้ช่วย โทร.หาผม
ได้นะ”

โหยวหฺรุษเสว้ยิ้มพูด “ขอบใจนะ”

แต่ต่อมาไม่ว่าเธอเผชิญกับปัญหาอะไรก็ไม่เคยโทรศัพท์ขอความ
ช่วยเหลือจากอดีตเพื่อนร่วมงาน

เรื่องภายหลังตึงโสงเหว้ยฟังจากคนอื่นเล่า

ได้ข่าวว่าถึงโหยวหฺรุษเสว้จะไปอยู่ที่สถานีตำรวจธรรมดาๆ แต่ก็

ค่อยๆ ก้าวหน้า สร้างผลงานมากขึ้นเรื่อยๆ ไม่นานก็ได้รับการเลื่อนชั้น ย้ายมาอยู่หน่วยปราบปรามอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจเขตหนึ่ง

ได้ยินว่าเธอไม่เคยแต่งงาน

ยังได้ยินว่าเธอมีความสัมพันธ์ที่ไม่ชัดเจนกับลูกชายคนเล็กขององค์กร อาชญากรรมหนึ่ง เล่าลือเป็นเรื่องเป็นราว บอกว่าผู้ชายคนนั้นเดิมเรียนอยู่ต่างประเทศ ไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของครอบครัว และไม่เคยบอกฐานะของตัวเองให้เธอรู้ เธอถูกหลอก ลูกเธอก็เกิดกับผู้ชายคนนั้น

ภายหลังเกิดเหตุพลิกผันหลายเรื่อง ลูกชายคนเล็กจำเป็นต้อง สืบทอดตำแหน่ง แม้เขาเป็นปัญญาชนกลับเก่งกาจเหนือความคาดหมาย กำจัดศัตรูจนหมดสิ้นอย่างโหดเหี้ยม ซ้ำยังเก็บกวาดอย่างหมดจด ต่อมา เมื่อทางตำรวจลงมือปราบปรามครั้งใหญ่ มีหลักฐานมัดฝ่ายตรงข้าม ทั้งหมดอย่างแน่นหนา ทว่ากลับพบว่าในมือของลูกชายคนเล็กมีเพียง บริษัทอสังหาริมทรัพย์และบริษัทไฟแนนซ์ที่ทำการค้าอย่างขาวสะอาด ไม่มี คดีความใดๆ

ทั้งหมดนั้นเป็นเพียงเรื่องเล่าขานเท่านั้น เพราะอย่างไรหลายปีมานี้ โหยวหฺยงเส่วอยู่ตัวคนเดียวตลอดมา ส่วนลูกชายคนเล็กคนนั้นก้าวเข้าสู่ วงการธุรกิจแล้ว ยังแต่งงานมีลูก ขยายกิจการใหญ่โตขึ้นทุกที ดูอย่างไร ทั้งสองคนก็โยงไม่ถึงกัน อยู่ห่างกันไกลมาก

...

“หลายปีนั้นแม่ของคุณลำบากไม่น้อย” ติงโสงเหว่ยถอนหายใจ

ในความทรงจำของโหยวหฺยงเส่ว แม่วัยเด็กเธอจะอาศัยอยู่กับตายาย แต่ถ้าแม่มีเวลาจะหาโอกาสนั่งรถจากเมืองเชียงมาหาเธอที่เมืองเจียง แม่ อ่อนโยนและให้ความรู้สึกสงบนิ่ง รักเธอสุดหัวใจ ไม่เคยแสดงอาการ เสียใจหรือไม่พอใจ นี่เป็นครั้งแรกที่โหยวหฺยงเส่วได้ยินคนเอ่ยถึงชีวิตของ แม่เธอในเวลานั้น ทั้งเสียงเล่าลือ ความสงสัย การหักหลัง ความ เป็นปฏิปักษ์...

จู่ๆ โหยวหฺยงเส่วก็ไม่อยากรู้เรื่องราวระหว่างแม่กับคนคนนั้นแล้ว ครั้งนั้น

จริงใจหรือหลอกลวง แม่เสียใจไหม

ไม่สลักสำคัญอีกแล้ว

ที่จริงแม่ให้คำตอบเธอแล้ว

สองคำตอบ

คำตอบแรก แม่เป็นตำรวจที่รับผิดชอบต่อหน้าอย่างดีที่สุดตราบจน พลีชีพ เห็นแก่ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว ขยันขันแข็ง สร้างความชอบมากมาย ที่ปลงไม่ได้

คำตอบที่สอง แม่ไม่เสียใจหรือโทษใครสำหรับเรื่องที่เธอถือกำเนิด มาบนโลกนี้ แม่มอบความรักทั้งหมดของแม่คนหนึ่งให้เธอ ยังส่งผลต่อเธอ ทำให้เธอสืบทอดงานของแม่ กลายเป็นตำรวจ

ขอตาโหวทหึงสวีร้อนผ่าว หลบตาลงแล้วตีมหาเพื่อกลับเกลื่อน

ดิงโสงเหวยดูสีหน้าเธอแล้วนิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง “ยังอยากรู้อะไร เกี่ยวกับเรื่องนี้อีกไหม”

โหวทหึงสวีตอบ “ไม่แล้วค่ะ” เธอถอนหายใจยาว น้ำเสียงอ่อนลง “ช่วยเล่าเรื่องอินเฉินด้วย”

ดิงโสงเหวยขมวดคิ้ว “อินเฉิน...ผมรู้ไม่มากไปกว่าคุณหรอก สมัยนั้น ไม่มีใครสนใจคนคนนี้ ผมไม่รู้ว่าเขารู้จักโหวทหึงสวีได้อย่างไร คดีที่ โหวทหึงสวีพลีชีพ ผมจำได้ว่าในแฟ้มก็ไม่มีชื่ออินเฉินคนนี้”

โหวทหึงสวีครุ่นคิดเล็กน้อย “ฉันอยากดูเอกสารตอนนั้นค่ะ”

ในเมื่ออินเฉินเองก็เอ่ยถึง สิ่งนี้ฟุ้งพุดว่าอินเฉินเป็น “เด็กหนุ่มที่มา ติดพันเธอตอนนั้น” บางทีจากคดีนั้นอาจจะค้นเจอเบาะแสบางอย่าง

ดิงโสงเหวยตอบตกลง

บ่ายวันนั้นเอกสารเหลืองปึกหนาจึงมาอยู่ในมือโหวทหึงสวี

ภายใต้แสงนวล โหวทหึงสวีนั่งคนเดียวในห้องทำงาน พลิกอ่านเอกสาร ได้โคมไฟตั้งโต๊ะ

เธอเป็นตำรวจที่มีประสบการณ์ไม่น้อย เคยทำคดีโหดน่ากลัวหลายคดี

แต่พอเห็นภาพในที่เกิดเหตุของคดีฆาตกรรมต่อเนื่องเมื่อสิบห้าปีก่อนก็ยังรู้สึกคลื่นเหียนสะอิดสะเอียน

ก่อคดีห้าครั้ง ผู้เคราะห์ร้ายห้าราย เสียชีวิตสี่ราย บาดเจ็บหนึ่งราย โหยวหฺยฺเซว่พลีชีพในคดีสุดท้าย ช่วยชีวิตผู้เคราะห์ร้ายรายนั้นไว้

ช่วงเวลาก่อคดีกระจายอยู่ในระยะเวลาครึ่งปี คนร้ายออกติดตามเหยื่อกลางดึก เล่นงานผู้หญิงตัวคนเดียว สมัยนั้นมีการติดตั้งกล้องวงจรปิดน้อยมาก เป็นช่วงที่เศรษฐกิจเติบโตอย่างรวดเร็ว ในเมืองมีพื้นที่รกร้างว่างเปล่าและสถานที่ก่อสร้างมากมาย

คนร้ายลากผู้เคราะห์ร้ายไปที่ลับตาคน คุกคามทางเพศแล้วรัดคอจนตาย ใช้มีดทำลายอวัยวะเพศอย่างทารุณ ยังตัดหัวนมไปด้วย โหยวหฺยฺเซวี่ดูรูปถ่ายหลายใบแล้วถอนหายใจาว รู้สึกอึดอัดมาก

ผู้เคราะห์ร้ายบางรายอายุเพียงยี่สิบกว่าปี เป็นสาวโสด ยังมีที่อายุสามสิบกว่าปี แต่งงานมีลูกแล้ว ตอนนั้นลูกเพิ่งอายุขวบสองขวบก็ต้องเสียแม่ไป

คนร้ายเป็นเด็กหนุ่มอายุยี่สิบเศษชื่อสวีป้าผิง

ทางตำรวจตรวจพบลายนิ้วมือและน้ำอสุจิของเขาในที่เกิดเหตุ มีพยานเห็นว่าเขาเคยปรากฏตัวในที่เกิดเหตุของคดีหนึ่ง

ยังมีหลักฐานที่มีน้ำหนักมากข้อหนึ่ง เป็นกล้องวงจรปิดที่หน้าประตูสาขาของธนาคารแห่งหนึ่ง เป็นภาพถ่ายตอนที่เขาตามผู้เคราะห์ร้ายรายหนึ่งไป

แต่เมื่อทางตำรวจแน่ใจฐานะของผู้ต้องสงสัยสำคัญรายนี้และลงมือจับกุม เขาหนีไปหลบที่บ้านนอก ดังนั้นทางการจึงออกหมายจับและระดมกำลังตำรวจจำนวนมากออกสืบหา

สิบกว่าวันต่อมา หน่วยที่โหยวหฺยฺเซวี่สังกัดพบร่องรอยของสวีป้าผิง แต่เมื่อกำลังหวนมาถึงทุกคนก็ต้องตกใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

จากร่องรอยในที่เกิดเหตุ โหยวหฺยฺเซวี่กับตำรวจอีกนายต่อสู้กับสวีป้าผิงอย่างดุเดือด โหยวหฺยฺเซวี่เสียชีวิตในที่เกิดเหตุ ตำรวจอีกนายบาดเจ็บสาหัส เด็กสาวในชนบทกับแม่ออดชีวิต ตามคำให้การของพวกเขา

ตอนนั้นสวีป่าผิงอารมณ์รุนแรงมาก ไม่ยอมรับผิดชอบ ยังพยายามคุมตัวสองแม่ลูกไว้ โหยวหมีงส์เสวี่เสียชีวิตเพราะพยายามช่วยพวกเธอ ส่วนสวีป่าผิงหนีไปได้

แต่เวลานี้สวีป่าผิงจนหนทางหนีแล้ว

สองวันต่อมาตำรวจพบสวีป่าผิงบนเขา

เขากลายเป็นศพไปแล้ว

ศพอยู่ในสภาพไม่สมบูรณ์ดูน่ากลัวมาก

เขาถูกถลกหนัง ทั้งยังเป็นการถลกหนังทั้งเป็น

ถือว่าคดีฆาตกรรมต่อเนื่องถูกคลี่คลายแล้ว แต่หลายปีมานี้ยังคงคลี่คลายคดีที่สวีป่าผิงถูกฆ่าตายไม่ได้ เพราะทางตำรวจหาผู้ต้องสงสัยที่มีแรงจูงใจและมีเวลาก่อคดีนี้ไม่ได้ ญาติของผู้เคราะห์ร้ายบางรายถูกตัดออกจากข้อสงสัย พวกเขามีสแรงจูงใจแต่ไม่มีเวลาและศักยภาพจะก่อคดี ดังนั้นคดีข้อหานี้จึงถูกแขวนไว้ตลอดมา

โหยวหมีงส์ปิดเอกสารลง นั่งเงยบ่าครุ่นหนึ่ง

หลักฐานเพียงพออย่างยิ่ง สวีป่าผิงน่าจะเป็นคนร้ายตัวจริงของคดีฆาตกรรมต่อเนื่องคดีนี้

เธอรู้ว่าใครคือคนร้ายที่สังหารสวีป่าผิงอย่างเหี้ยมโหด คนคนนั้นเคยพูดเอง

ขณะนี้เงินอยู่ระหว่างการหลบหนี ส่วนคนคนนั้นยังไม่มีร่องรอยไม่รู้อย่างมีชีวิตอยู่บนโลกนี้ใหม่ หรือกำลังถูกทรมานอย่างแสนสาหัส

โหยวหมีงส์สะสางบุคคลทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับคดีนี้รอบหนึ่ง ไม่พบเบาะแสใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับเงิน

หรือเงินไม่เกี่ยวข้องกับคดีนี้

ถ้าอย่างนั้นเขารู้จักกับแม่ได้อย่างไร “ตามติด” แม่เธอหรือ

เวลาผ่านมานานเกินไป ตอนนั้นแม่ไปไหนมาไหนคนเดียว พักอยู่ตามลำพัง จะสืบต่อกองไม่ง่าย โหยวหมีงส์ขมวดคิ้วพลาจครุ่นคิด วาง

เอกสารลง กินคำเดียวไม่ทำให้อ้วน ต้องค่อยเป็นค่อยไป¹

เธอเหลือบมองเวลา สามทุ่มกว่า ถือว่ายังไม่ตึกสำหรับหลายวันนี้

เธอคิดๆ แล้วส่งข้อความถึงอินเฝิง [นอนหรือยัง]

ผ่านไปราวสองนาที่เธอเก็บโต๊ะเรียบร้อยแล้วจึงได้รับข้อความตอบกลับ
[ยัง คุณทำอะไรอยู่]

หลายวันมานี้เขาไม่ถามข่าวคราวและไม่ติดต่อกัน แม้โหยวหมิงสวี่
จะไม่ว่างแต่รู้สึกไม่สบายใจ พอตอนนี้เห็นเขาตอบกลับมาก็ใจอ่อนลงไม่น้อย
จึงวิดีโอคอลไปหาเขา

ทั้งคู่มาถึงขั้นนี้ ขณะนี้โทร.หากัน พอได้ยินเสียงรอรับสายดัง
“ติงติง ติงติง ติงติงติงติง” โหยวหมิงสวี่รู้สึกอึดอัดอยู่บ้าง

เขารับสายแล้ว

ในภาพเป็นเพดานห้อง เตี้ยคนป่วย ผ้าพันแผล ชุดคนป่วย
อินเฝิงอยู่บนเตียง นั่งนิ่งมองเธอ

โหยวหมิงสวี่ไม่พูดอะไรชั่วขณะ แค่มองเขาอย่างละเอียด สีหน้า
เหมือนดีขึ้นมากแล้ว ผมเผ้าสะอาดสะอ้าน ใบหน้าตอบลงเพราะพันผ้า
พันแผลไว้ เขายังต้องทำแผลใส่ยา จึงไม่ใส่เสื้อ เพียงใช้เสื้อคนป่วยคลุมไว้
เผยให้เห็นไหล่และหน้าอก

แววตาเขายังเหมือนเดิม ลึกล้ำและดำมืด ไม่มีความอบอุ่นและ
อ่อนโยนสักนิด เขามองเธออยู่เช่นกัน

เขาไม่รอให้เธอพูด ซิงพูดก่อน “ผมลงนะ”

โหยวหมิงสวี่ชะงักเล็กน้อย “ระยะนี้งานยุ่งมาก คุณนั่งได้แล้วนี่”
เธอค่อนข้างดีใจ

อินเฝิงร้องหืออย่างเย็นชา “อาทิตย์ก่อนก็นั่งได้แล้ว”

โหยวหมิงสวี่จ้องเขา พูดเสียงเรียบ “เก่งจริง”

เขารับคำทันที “แน่นอนอยู่แล้ว!”

¹ หมายถึง สิ่งที่ต้องทำโดยใช้ระยะเวลายาวนาน

เธออดยิ้มไม่ได้

อินเฝืงมองเธอครู่หนึ่ง ไม่ยิ้ม เขาเอนตัวลงเล็กน้อย ท่าทางเนือยๆ
เขาพูด “คุณยุ่งเรื่องอะไรอยู่”

โหยวหมีงส์เล่างานในหลายวันมานี้ให้เขาฟังคร่าวๆ ยังพูดถึง
เอกสารที่เธอเพิ่งอ่านเมื่อครู่ด้วย

อินเฝืงครุ่นคิดครู่หนึ่ง “สแกนให้ผมชุดหนึ่ง”

“ได้” โหยวหมีงส์พูด “คดีตอนนั้นนับว่าชัดเจน แต่ไม่รู้ว่...คุณ
คิดว่าจริง ๆ แล้วอินเฝืงโผล่มาตอนไหน”

อินเฝืงตอบ “ตอนนั้นเขาเพิ่งอายุยี่สิบต้นๆ เพิ่งจบมหาวิทยาลัย
ยัง...อายุน้อยกว่าคุณป้าเจ็ดแปดปี ในความทรงจำของผม ตอนนั้นเขา
ค่อนข้างปกติ แต่มีชีวิตที่ไม่สุขสบายนัก เขายังไม่มีศักยภาพที่จะก่อตั้ง
องค์กรผู้ลงทัณฑ์ขึ้นแน่ ผมคิดว่าคดีนั้นอาจเพราะเกี่ยวข้องกับคุณป้า
และส่งผลกระทบต่อจิตใจเขาค่อนข้างรุนแรงหรืออาจทำร้ายจิตใจเขามาก ดังนั้น
จนถึงเดี๋ยวนี้เขาก็ยังไม่ลืม ทศนคติเรื่องดีชั่ว การแก้แค้น การลงทัณฑ์
อาจจะเริ่มสั่งสมก่อรูปขึ้นตั้งแต่ตอนนั้น”

ที่จริงโหยวหมีงส์ก็คิดแบบนี้ ในคดีนี้น่าจะมีเรื่องแอบแฝงอยู่
ยังคิดว่าอาจเพราะการที่แม่เธอตายเพื่อส่วนรวมทำให้อินเฝืงเลิกเชื่อใน
กฎหมาย แล้วตัดสินใจเป็นผู้ลงทัณฑ์

แน่นอนว่าเธอแค่คิดๆ เท่านั้น

อินเฝืงถาม “คุณมีแผนอะไร”

โหยวหมีงส์สั่นหัว “ตรวจสอบยาก ฉันจะลองคิดหาวิธี ถ้าอินเฝืง
เป็นอย่างที่คุณว่าจริงจะต้องปรากฏตัวอีก ทางที่ดีที่สุดคือเริ่มจากตัวเขา”

“อืม”

ทั้งคู่เรียบไปครู่หนึ่ง โหยวหมีงส์ไม่มีอะไรจะพูดแล้วเลยบอกว่า
“งั้นคุณพักผ่อนเถอะ มีอะไรก็โทรหาฉัน”

เขาจ้องเธอ แว่ตาคาดเดายาก

โหยวหมีงส์ “เป็นอะไรหรือเปล่า”

เขานิ่งเงียบไปสองสามวินาที “คุณจะรีบร้อนไปไหน” มีรอยยิ้มหยันที่มุมปากเขา

โหยวหมิงสวี่ “...ฉันรีบร้อนตั้งแต่เมื่อไหร่ จะเลิกงานกลับบ้าน”

“กลับบ้านไปทำอะไร”

“กินมื่อดีกแล้วเข้านอน!”

อินเฟิงถามอีก “กินอะไรมื่อดีก”

โหยวหมิงสวี่รู้สึกถึงอะไรบางอย่างแล้ว ใบหน้าเธอเหมือนยิ้มแต่ก็ไม่เชิง “ซื้อที่ร้านริมถนนง่าย ๆ แล้วคุณล่ะวันนี้กินอะไร”

เขาเล่าให้เธอฟังว่ามือเที่ยงกับมือเย็นกินอะไรบ้าง

โหยวหมิงสวี่ถามอาการป่วยของเขา ยังอีกนานแค่ไหนถึงจะหายเป็นปกติ เขาตอบเธอทีละข้อ บอกว่าพื้นฟูดี น่าจะอีกสองสัปดาห์ก็จะลงจากเตียงได้แล้ว แต่ยังเคลื่อนไหวมากไม่ได้

ในใจโหยวหมิงสวี่เกิดความรู้สึกหวนขึ้นเงียบ ๆ ถามอีก “คุณเตรียมกลับเมืองเซียงเมื่อไหร่”

เขาจ้องมองเธอ แววตาท้อปรกาย “คงอีกสองสัปดาห์”

โหยวหมิงสวี่ครุ่นคิด “สัปดาห์หน้าอย่าเพิ่งกลับ รอให้หายดีก่อนแล้วค่อยเดินทาง”

อินเฟิงพูด “ผมคิดไว้แล้ว”

โหยวหมิงสวี่คิดถึงเรื่องอื่น ถามต่อ “งูยา เสี่ยวเยียน จิงผิง สวี่เมิ่งซานเป็นยังไงบ้าง”

ที่จริงสวี่เมิ่งซานส่งข้อความแจ้งสภาพของพวกเขาให้เธอรู้เป็นประจำ บอกว่าพ้นจากการบาดเจ็บเร็วมาก โหยวหมิงสวี่จึงไม่ได้ถามละเอียด

อินเฟิงกลับนิ่งเงียบไป

โหยวหมิงสวี่ “เป็นอะไรไป”

น้ำเสียงอินเฟิงเฉยชามาก “พวกเขาลงจากเตียงได้หมดแล้ว พอใจหรือยัง”

โหยวหมิงสวี่เกือบหัวเราะออกมา แต่พยายามกลั้นไว้ เธอพูดเสียง

อ่อนโยนขึ้น “นั่นเพราะอาการบาดเจ็บของพวกเขาไม่หนักเท่าคุณ คุณอย่ารีบร้อนลงจากเตียงนะ ฉันอยากให้คุณหายดีก่อน”

ทั้งคู่มองตากันครู่หนึ่ง สีหน้าเขาอ่อนลงแล้ว สายตาเขาจ้องเขม็ง ทำให้โหยวหมิงสวี่รู้สึกอึดอัดขึ้นอีก

เขาขยับมือถือให้เข้ามาใกล้ตัว ถามว่า “คิดถึงผมบ้างไหม”

โหยวหมิงสวี่ไม่ได้คิดถึงเขานัก เธอไม่มีเวลาให้คิดถึงเขา

เธอย้อนถามทันที “คุณล่ะคิดถึงฉันไหม”

เขาตอบ “ถ้าคุณไม่ใช่ตำรวจ คงถูกผมล่อลวงไปนานแล้ว”

เขาพูดน้ำเสียงสงบนิ่ง

โหยวหมิงสวี่สะดุ้งเฮือก คิดในใจว่าประสาธอีกแล้ว เธอพูดเสียงราบเรียบ “เลิกใช้ไม้นี้กับฉันเสียที หลายวันมานี้ฉันไม่ได้โทร.หาคุณ คุณก็ไม่โทร.หาฉัน คุณไม่ได้คิดถึงฉันสักหรอก”

อินเฟิงยืมหัน “แล้วคุณมาหาผมไหม สองสัปดาห์แล้ว ผมอยู่ในโรงพยาบาล วันนี้คุณเพิ่งนึกถึงผมหรือ”

โหยวหมิงสวี่จ้องเขา คิดในใจว่าเธอกับเขากำลังทำอะไรกันแน่ ทำไมถึงต้องโต้เถียงกันเรื่องทำนองนี้

คิดดูแล้วไม่ถูกต้อง แม้เขาจะอยู่ในโรงพยาบาล นอนทั้งวัน เป็นเขาต่างหากที่ว่าง โหยวหมิงสวี่พูดเสียงแข็ง “ไม่ถูก ฉันงานยุ่งจนใจหัวไม่ขึ้น หลายวันมานี้กว่าจะได้นอนก็เที่ยงคืน ตอนนั้นคุณหลับไปนานแล้ว พอสว่างฉันก็ต้องรีบไปทำงาน บางครั้งแทบไม่มีเวลากินข้าว วันๆ คุณยุ่งกับอะไร ยุ่งกับเรื่องให้หน้าเกลื่อหรือ ยุ่งกับการที่เงินเฟิงป้อนข้าวให้หรือทำไมไม่ติดต่อดี”

อินเฟิงไม่พูดแล้ว

เปลี่ยนเป็นโหยวหมิงสวี่ที่ยืมหัน “พูดสิ”

ผ่านไปสองสามวินาที

ในที่สุดจู่ๆ เขาก็ยิ้มแล้ว ยิ้มใสซื่อจากดวงตา จากริมฝีปาก ยิ้มว่าโดยไม่พูดอะไร

เดิมโหยวหมีงสวี่เตรียมรุกเต็มที่ พอเป็นอย่างนี้ก็รู้สึกเหมือนถูกอะไร
กระแทกใส่ ใบหน้าร้อนผ่าว

เขายิ้มพูด “พออาศัยคิดถึงผมก็มาหา ไม่ต้องอดกลั้นไว้”

โหยวหมีงสวี่ “ใครกลั้น”

เขาพูด “ราตรีสวี่สดี ที่รัก”

โหยวหมีงสวี่ลื้มเลเล็กน้อย ทั้งสองสบตากันครู่หนึ่ง เธอพูด “ราตรี
สวี่สดี” แล้ววางสาย

โหยวหมีงสวี่วางมือถือลง นั่งพิงพนักเก้าอี้ คิดในใจว่าช่างเป็นคำที่
ล้ำค่ามาก แต่พอออกจากปากเขาช่างเหมือนน้ำลายที่ไร้ราคา พูดเพื่อเจ้า

เธอคิดครู่หนึ่งแล้วอดหัวเราะไม่ได้

เขาเป็นพวกโรคจิต เธอรู้มานานแล้ว

วันต่อมาอินฝิ่งเริ่มส่งข้อความให้เธอไม่หยุด บางครั้งถามว่าเธอทำอะไรอยู่
บางครั้งเล่าเรื่องทางนั้น บางครั้งก็ส่งข้อความที่วันนี้เขาอ่านจากหนังสือ
ตอนหนึ่งมาให้

โหยวหมีงสวี่ไม่รู้ว่าที่แท้เขาจีบสาวแบบนี้เอง ทั้งไม่เกาะติดแจ
แต่ก็ไม่ยอมให้อีกฝ่ายเดินเฉย ไม่เหมือนโหยวอิงจวินซึ่งเร่าร้อนราวกับ
ตะวันดวงน้อย เขากลับเหมือนดวงจันทร์ที่เยือกเย็น ต้องเป็นแสงที่ยึดครอง
มุมหนึ่งในสายตาคูณ

ทุกวันโหยวหมีงสวี่ยังคงทำงานที่ไม่รู้จักจบสิ้น ยุ่งกับเรื่องที่มีกลิ่น
คาวเลือด ความรู้สึกในแต่ละวันนั้นกลับไม่เหมือนกัน คล้ายมีความรู้สึก
ร้อนระอุและหวานซึ่งฝังลึกลงในหัวใจคอยรบกวนเธอตลอดเวลา พอมี
เวลาว่างระหว่างงานที่ยุ่งเหยิง เธอมักจะหยิบมือถือขึ้นมาดูว่าเขาส่งข้อความ
ใหม่มาไหม

บางครั้งเธอก็ส่งข้อความให้เขา เล่าคดีที่เธอเจอวันนี้ บางครั้ง
ข้อความระหว่างทั้งสองเหมือนตำราวจปรีกษางานกับนักจิตวิทยา ไม่มี
เรื่องส่วนตัวแม้แต่น้อย บางครั้งบางคนก็ทำตัวเป็นเด็กไร้เดียงสา ถาม

เสียงเย็นซาว่า “วันนี้เธอคิดถึงผมบ้างไหม คิดถึงแค่ไหน” ยังถามอย่างยั่ววนด้วยว่า “อยากเร้าร้อนกับผมไหม” โหยวหมิงสวี่ใจกว้างมาก ไม่เขินอายเลย ย้อนกลับไปว่า “คุณยังลงจากเตียงไม่ได้ไม่ใช่หรือ ลงจากเตียงแล้วยังเคลื่อนไหวมากไม่ได้ใช่ไหม”

อินเฟิงไม่สนใจเธอไปสองวัน

โหยวหมิงสวี่ฉุกฉมึนกลางคิดว่าที่ติงโสงเหว่ยพูดไว้ถูกต้อง บางครั้งเธอรู้สึกเหมือนตัวเองแต่งภรรยา ทั้งๆที่เธอต่างหากที่เป็นผู้หญิง ทำไมเขาต้องงอน แล้วคอยให้เธอโอ้เหมือนก่อนหน้านี้ที่เขายังเป็นโหยวอิงจวิน ไม่มีผิด

ทดลองอ่าน

ลาก่อนจึงผิง

ผ่านไปอีกหนึ่งสัปดาห์ บ่ายวันหนึ่งในฤดูใบไม้ผลิที่อบอุ่นขึ้น
สวี่เมิ่งซานและจิ่งผิงกลับมาเมืองเซียง

วันนั้นโหยวหมิงสวี่นั่งอยู่ที่โต๊ะทำงาน จัดการกับเอกสารกองสูง
เป็นภูเขา ล้วนเกี่ยวกับคดีเป็นชุดของชายหายากรูปครั้งนี้ จู่ๆ เธอก็ถูก
ตบศีรษะจิ้งเงยหน้าขึ้น สวี่เมิ่งซานกับจิ่งผิงยืนตัวตรงอยู่ตรงหน้า ทั้งคู่
ยิ้มแฉ่ง

โหยวหมิงสวี่ลุกขึ้นทันที มองสำรวจทั้งคู่อย่างละเอียด จิ่งผิงแทบ
จะไม่มีอะไรเปลี่ยน ผิวหน้ากลับคืนเป็นปกติ มองไม่ออกว่าเคยบาดเจ็บ
ส่วนสวี่เมิ่งซานพักฟื้นจนอ้วนท้วนขึ้น

“ในที่สุดก็กลับมากันแล้ว” เธอพูด “บาดเจ็บหายดีหรือยัง”

สวี่เมิ่งซานพูด “สัปดาห์เดียวผมก็ออกจากโรงพยาบาลได้ เหล่าตัง
ให้ผมอยู่ดูแลพี่จิ่ง รอกลับมาพร้อมกัน”

จิ่งผิงพูด “หายดีแล้ว”

โหยวหมิงสวี่มองเขาด้วยความสงสัย ตอนนั้นทุกคนเห็นสภาพ
บาดเจ็บของเขา อาการร่อแร่เหมือนอินเฟิง เวลานี้อินเฟิงยังนอนอยู่ที่
กุยโจวอยู่เลย

จิ่งผิงพูด “มองแบบนี้หมายความว่ายังไง นอกจากกระสุนนัดนั้น

แล้ว บาดแผลอื่นเป็นแค่บาดแผลผิวเผิน พอแผลถูกยิงหาย ก็ยอมหายดีแล้ว”

โหยวหมิงสวีนึกถึงสภาพเขาตอนที่ถูกรถมานำไม่ออก แต่ที่จริงพวกนั้นจงใจรถมานำเขาดูแล้วน่ากลัวมาก ใครเห็นก็ขวัญผวา แต่ไม่ถึงกับทำให้ตาย ทำให้เขาหายเร็วจริงๆ

เห็นได้ชัดว่าจึงผิงกับสวีเมิ่งซานก็นึกถึงสภาพตอนนั้น จึงผิงยิ้มเล็กน้อย สีน้าอ่อนโยน

ถึงตอนนี้คนอื่นๆ ในห้องทำงานพากันล้อมวงเข้ามา พูดจาทักทายทั้งสอง ทุกคนพูดคุยกันอย่างครึกครื้น สุดท้ายตกลงกันว่าคืนนี้จะเลี้ยงต้อนรับทั้งคู่มือหนึ่ง

หน้าที่การเลือกร้านอาหารตกเป็นของโหยวหมิงสวี ก็ใครใช้ให้เธอกับพวกเขาเป็นเพื่อนซี้กัน โหยวหมิงสวีรับปาก ถามว่า “เมิ่งซาน เหลาจึงพวกคุณอยากกินอะไร”

สวีเมิ่งซานพูด “อะไรแพงก็กินได้นั้น”

โหยวหมิงสวีไม่ใส่ใจเขา มองจึงผิง เขากำลังมองเธอด้วยดวงตาเรียวยาวคู่นั้นบนใบหน้าขาวผ่อง แววตาสงบนิ่งกว่าเดิม

ทั้งคู่สบตากันแวบหนึ่ง ในดวงตาเขาเหมือนเปล่งประกายออกมา แล้ววบผ่านไป ตอบว่า “ผมอะไรก็ได้”

โหยวหมิงสวีไม่มองเขาแล้ว แค่มิพูด “ได้”

โหยวหมิงสวีจองร้านอาหารหรูหาน ยังสั่งอาหารปิ้งย่างและหม้อไฟด้วย จากนั้นไปหาตังโสงเหว่ย ไถเหล้าขาวมาได้หนึ่งลัง ตำรวจกลุ่มหนึ่งกินดื่มกันอย่างเต็มที่ในห้องพิเศษ อิมหน่าสำราญ ครึกครื้นกันเต็มที่

เนื่องจากจึงผิงกับสวีเมิ่งซานเพิ่งออกจากโรงพยาบาล สวีเมิ่งซานอยากดื่มเหล้าขาว แต่ถูกโหยวหมิงสวีคว้าจอกเหล้า สุดท้ายให้พวกเขาดื่มเบียร์แทน

ความจริงแล้วสำหรับตำรวจกองอาชญากรรมนั้นมีเรื่องเก็บงำในใจมากกว่าคนทั่วไปมาก ดังนั้นเมื่อพวกเขาดื่มจนได้ที่ เริ่มเมาบ้างแล้ว

จะเห็นบางคนสนุกเต็มที่ หัวเราะเสียงดัง บางคนกลับน้ำตาคลอ เก็บงำคำพูด มีบางคนทีพูดจาเป็นเรื่องเป็นราว พูดพล่ามไม่หยุด ทั้งๆ ที่ปกติเขาแทบจะไม่พูดอะไรเลย

โหยวหมิงสวีไม่ชอบดื่มหนัก บางครั้งร่วมวงในการรอกเหล้าคนอื่นหลายจอก บางครั้งก็ถูกกรอกเหล้าจอกสองจอก สำหรับผู้ชายกลุ่มนี้ที่ดื่มค่อนข้างหนัก ที่ผ่านมาเธอจะไม่ห้ามปราม ปล่อยให้ดื่มกันเต็มที่

วันนี้เธอดื่มเป็นพักๆ ดื่มไปถึงครึ่งชั่ง รู้สึกว่าเริ่มเมา จึงให้พนักงานยกน้ำชามาให้ แล้วค่อยๆ ดื่ม

ในห้องพิเศษครึกครื้นเต็มที่ เธอดื่มชาไปพักหนึ่งก็ยักรู้สึกเวียนหัวเล็กน้อย พอหันไปก็เห็นสวีเมิ่งซานถือแก้วเบียร์อยู่ ดวงตาเขาแดงก่ำ

โหยวหมิงสวีตะลึงเขา ถามว่า “เป็นอะไรไป”

สวีเมิ่งซานเม้มปาก “คิดถึงเจี๋ยเจี๋ยนะ”

คำพูดเขาทำให้โหยวหมิงสวีนึกอยากร้องไห้ เธอไม่พูดอะไร

สวีเมิ่งซานพูดเบาๆ “ที่จริงผมคิดถึงเธอน้อยลงมากแล้ว วันนี้จู่ๆ ก็คิดถึง ถ้าเธออยู่ที่นี้ด้วยคงเหมือนประทัด ทำให้บรรยากาศสนุกสนานยิ่งขึ้น”

โหยวหมิงสวีถอนหายใจแล้วพูด “ใช่” หยิบขวดเหล้ารินให้ตัวเอง ชนแก้วกับสวีเมิ่งซาน ต่างดื่มหมดแก้ว

โหยวหมิงสวีเห็นว่ากินดื่มกันเต็มที่แล้วจึงไปจ่ายเงินที่เคาน์เตอร์ จ่ายเงินเสร็จก็ไม่รีบกลับห้องพิเศษ นั่งลงบนโซฟาที่โถงทางเดินเพื่อผ่อนคลายและพักเล็กน้อย

ไม่นานนักก็มีคนเดินออกมาจากห้องพิเศษ

ใบหน้าจึงผิงแดงเล็กน้อย ผิวยังหนักแน่น แววตาดูสดใส เขาเดินมาข้างเธอแล้วนั่งลง โหยวหมิงสวีจำได้ว่าเมื่อครู่ชนแก้วกับเขามากที่สุด ต่อให้เป็นแค่เบียร์ก็น่าจะดื่มไปหลายขวด นับว่าเขาคอแข็งมาก

เขานั่งพิงเก้าอี้ ใช้มือนวดหน้าผาก ไม่พูดอะไร

โหยวหมีงส์ถาม “ตี๋มไปแคไหน”

จิงผิงตอบ “สี่ขวด”

โหยวหมีงส์ขมวดคิ้ว “คุณกับเม้งซานปล่อยตัวตามสบายจริงนะ!”

จิงผิงยิ้มๆ พุด “แค่เล็กน้อย คุณอย่ายุ่งน่า คุณตี๋มไปเท่าไร”

โหยวหมีงส์ตอบ “สักครึ่งซัง”

จิงผิงร้อง “เหอะ” ออกมา

ทั้งคู่เจียบไปครู่หนึ่ง จิงผิงพุด “หมีงส์! ผมเตรียมกลับบ๊วยวันหนานแล้ว”

โหยวหมีงส์ฟังะเล็กน้อย หันมามองเขา “คุณจะ...กลับไปหรือ”

จิงผิงยิ้ม พยักหน้า “เดิมผมก็ไม่ได้อยู่ในสายปราบปรามอาชญากรรมคราวนี้มาเพื่อประสานงานเรื่องการจับยาเสพติด ตอนนี้คดีจบแล้ว ผมต้องกลับไปแนวหน้าแล้ว ทางนั้นรอผมอยู่”

โหยวหมีงส์ไม่รู้ว่าจะพูดอย่างไรดี จะขอให้อยู่ต่อหรือ ทั้งคู่สังกัดคนละสายงานจริง ดูแล้วจิงผิงคงคุ้นกับการตระเวนไปตามชายแดน ไปสกัดจับคนร้ายค้ายามากกว่า ก็เหมือนเธอกับสวี่เม้งซานที่เชี่ยวชาญในการปกป้องผู้คนมากมายในเมืองนี้ ทำให้อาชญากรรมอยู่ห่างจากพวกเขายิ่งขึ้น พวกเธอเป็นนกอินทรีบนท้องฟ้าเหนือเมือง ส่วนเขาเป็นหมาป่าในป่าใหญ่

โหยวหมีงส์ถาม “ไปเมื่อไหร่”

“วันอาทิตย์นี้”

เหลือเวลาไม่ถึงหนึ่งสัปดาห์แล้ว

โหยวหมีงส์คิดๆ แล้วพูดกับเขาอย่างจริงจังและสงบนิ่ง “ฉันก็ขออวยพรให้ก้าวหน้าในหน้าที่การงาน ทำคดีใหญ่ยิ่งขึ้นสำเร็จ ทุกอย่างราบรื่นปลอดภัยไร้กังวล”

จิงผิงนั่งฟังโซฟา แสงสีนวลในโถงทางเดินส่องต้องไปหน้าเขา มือข้างหนึ่งทำคาง แวดตาอบอุ่นราวกับเป็นพี่ชายข้างบ้าน “อืม ขอให้สมปรารถนา ขออวยพรเจ้าโหยวเช่นกัน ให้สร้างผลงานมากยิ่งขึ้น ปลอดภัยไร้กังวล

คิดอะไรสมปรารถนา”

ทั้งคู่เงยไปครู่หนึ่ง ก่อนยิ้มโดยไม่ได้นัดหมาย

โหยวหึงสวี่พูด “ถ้ามาเมืองเซียงอีก ต้องแวะมาหาพวกเรานะ”

จิงผิงพูด “แน่นอนอยู่แล้ว พวกคุณไปวันหนาน ก็ต้องบอกให้ผมรู้ จะพาพวกคุณไปกินไปเที่ยว อวันหนานอากาศดีมาก พวกคุณไปแล้วไม่ว่า ว่าจะไม่ยากกลับมา”

โหยวหึงสวี่พูด “มันต้องลองไปให้ได้”

จิงผิงจ้องเธอแล้วพูด “แต่ก่อนผมจะไป ยังมีเรื่องนี่ที่ยังไม่ได้ทำ”

โหยวหึงสวี่ยิ้ม “อะไร”

“ที่เรานัดประลองกัน พุดมาสองสามเดือนแล้ว ยังไม่ได้สู้กันเลย”

ก่อนหน้านี้โหยวหึงสวี่อาจจะหวั่นเกรงเขาบ้าง แต่ตอนนี้กลับมอง
สำรวจเขาจากบนจรดล่างอย่างไม่ยำเกรง “คุณแน่ใจนะ เพิ่งออกจาก
โรงพยาบาล จะสู้ไหวหรือ”

จิงผิงพูด “จัดการคุณก็พอไหว”

โหยวหึงสวี่ร้องหืออย่างเยิ่นชา

จิงผิงพูดอีก “มันเอาอย่างนี้ ถ้าคุณไม่วางใจ ให้ผมพักอีกสองสามวัน
คืนวันเสาร์เรารู้กันที่โรงยิมในสำนักงาน กลางคืนไม่มีคน ถ้าโหยวหึงสวี่
อันดับหนึ่งของกองตำรวจอาชญากรรมเขตเกิดแพ้ ก็จะได้ไม่เสียหน้า สู้เสร็จ
วันรุ่งขึ้นผมก็จากไปแล้ว ว่าไง”

โหยวหึงสวี่ชักคันไม้คันมือ คิดว่าอย่างมาก็สู้กันแค่แต่ละตัวก็พอ
ไม่ทำให้เขาบาดเจ็บ จึงตอบตกลง

กลับเป็นสวี่เมิ่งซานที่ต่อมาารู้เรื่องที่ทั้งสองคนจะประลองกัน คิดในใจ
ว่าพี่จิงอย่างไรก็เป็นพี่จิง แพ้ในสนามรัก หวังจะเอาชนะในสนามประลอง
คิดอีกว่าถ้าจิงผิงเอาชนะโหยวหึงสวี่ได้จริง อย่างนั้นหลายปีมานี้เขาก็จะ
กลายเป็นผู้ช่วยคนเดียวที่เอาชนะเธอได้ เขาจะกลายเป็นคนพิเศษในใจเธอ
เดี๋ยวนะ...จิงผิงมีจุดมุ่งหมายแบบนี้หรือ ตำรวจปราบปรามยาเสพติด
มือเก่าคนนี้เจ้าเล่ห์นัก

เดิมทีสวี่เม้งซานคิดจะไปชมการประลองคินนั้น แต่พอคิดทบทวนแล้วนึกเปรียบเทียบระหว่างอินเฟิงกับจิงผิง รู้สึกผูกพันกับจิงผิงมากกว่า จึงไม่พูดอะไร

คิดไม่ถึงว่าเช้าวันเสาร์สวี่เม้งซานจะได้รับโทรศัพท์จากโหยวหมีงส์วี่

โหยวหมีงส์วี่ “คินนี้ไปที่โรงยิม ฉันจะประลองกับจิงผิง คุณมาเป็นกรรมการ”

สวี่เม้งซาน “...ไม่ว่าง”

โหยวหมีงส์วี่ “คุณว่าง”

สวี่เม้งซานพูดเนิบนาบ “เจ้โหยว พรุ่งนี้เช้าเขาก็จะไปแล้ว”

โหยวหมีงส์วี่ถอนหายใจ “คุณมาเถอะ ควรเป็นอย่างไรก็ได้ให้เป็นไปตามนั้น ถึงเขาจะไปแล้วก็ยังเป็นพี่น้องเรา”

เธอพูดถึงขั้นนี้แล้ว สวี่เม้งซานยอมไม่เอาจปฏิสระ “ได้ คุณไม่กลัวอินเฟิงหึงหรือ”

เขาคิดว่าเจ้โหยวเป็นสาวห้าวหาญคงจะไม่ยอมรับ คาดไม่ถึงว่าเธอกลับหัวเราะ “อืม ที่จริงฉันกับเหลาจิงไม่มีอะไรกัน แต่ฉันรับปากเหลาจิงไว้พูดแล้วต้องรักษาคำพูด”

พอเป็นอย่างนี้สวี่เม้งซานจึงเลิกอารมณ์เสีย คิดอีกว่าในที่สุดอินเฟิงก็พิชิตใจเจ้โหยวได้แล้ว ก่อนหน้านั้นทำตัวเป็นลูกสุนัขเซ่อๆ ซ่าๆ เดี๋ยวนี้กลายเป็นสุนัขป่าไร้ยางอาย คอยวุ่นวายแม้แต่เวลาที่เธอเจอผู้ชายอื่น เจ้โหยวโดนเซมือบแล้วจริงๆ ดูลึ ท่าทางออกจะยินยอมพร้อมใจ

...

ดังนั้นพอพลบค่ำหลังจากสวี่เม้งซานกินมื้อเย็นแล้วก็เดินมายังโรงยิมของสำนักงาน โหยวหมีงส์วี่กับจิงผิงมาถึงแล้ว ไม่มีใครอื่น

ไฟสว่างจ้า สวี่เม้งซานยืนอยู่ข้างสนาม มองทั้งสองอยู่ห่างๆ อย่างแปลกใจเล็กน้อย

สองคนนั้นยืนอยู่คนละมุมของโรงยิม ถอดเสื้อตัวนอกออกแล้ว

กำลังอบอุ่นร่างกายอย่างจริงจัง ต่างสวมเสื้อยืดดำวาลสีเข้มเหมือนกันโดยไม่ได้นัดหมาย ใส่กางเกงลำลอง เท้าเปล่า

ชุดแบบเดียวกันเมื่อโหยวหมิงสวีสวม มองดูแล้วสง่างามอย่างเห็นได้ชัด ไม่ปิดบังรูปร่างปราดเปรียวของเธอ พอจิ้งผิงสวม รูปร่างเขาดูสูงโปร่ง แขนขายาวเอวสอบ แม้แต่ผู้ชายอย่างสวีเมิ่งซานเห็นแล้วยังต้องร้องชมว่ารูปร่างดี

ทั้งสองเห็นสวีเมิ่งซานเดินเข้ามาต่างผงกหัวทักทาย สวีเมิ่งซานเห็นในดวงตาทั้งคู่แฝงยิ้ม ใบหน้าขาวผ่องทั้งคู่ต่างดูเจิดจ้า

สวีเมิ่งซานแอบถอนหายใจ นั่งลงตรงกลางเส้นขอบสนาม วางน้ำแรวดหนึ่งที่ดีดมาลงบนพื้น ถามว่า “เริ่มเมื่อไหร่”

จิ้งผิงมองโหยวหมิงสวี “แล้วแต่เธอ”

โหยวหมิงสวีค่อย ๆ ยกขาขึ้น ปลายเท้าจรดศีรษะ มองผู้ชายสองคนที่มีท่าทางสงบนิ่ง เธอพูด “เหลาจิ้ง เรามาตกลงกันก่อน วันนี้แค่แตะถูกตัวก็พอ ประลองฝีมือต้องอ้อมแรงหน่อย ถ้ารู้สึกเจ็บแปลกก็ยุติ ถือว่าฉันแพ้ก็ไม่ใช่ไร”

จิ้งผิงยิ้มพูดกับสวีเมิ่งซาน “ฟังเธอพูดสิ ผมจะเอาเปรียบเธอหรือรู้แล้วนะ แค่แตะถูกตัวก็พอ สู้กับคุณไม่ทำให้ผมเจ็บแปลกหรอก”

โหยวหมิงสวี “เมิ่งซาน ดูนะ ฉันจะทำให้คนจากอวิ้นหนานคนนั้นนอนแผ่บนพื้น ร้องเรียกเจ้า”

สวีเมิ่งซานหัวเราะว่า

จิ้งผิงและโหยวหมิงสวีต่างยิ้มแล้ว

สวีเมิ่งซานประกาศเริ่มการต่อสู้ ทั้งคู่ค่อย ๆ รวบรวมสมาธิ ตั้งท่าเตรียมสู้ อยู่ห่างกันหนึ่งเมตร

ถึงจะเป็นการฝึกซ้อม แต่โหยวหมิงสวียังคงสู้เต็มที่ ไม่ลังเล แม้แต่น้อย เป็นฝ่ายบุกเข้าไป! เธอยกเท้าเตะใส่หัวจิ้งผิง จิ้งผิงย่อตัวหลบได้อย่างว่องไว แล้วใช้ศอกกระแทกใส่หลังเธอ ไม่เกรงว่าจะทำร้ายสาวสวย

โหยวหมิงสวีเชี่ยวชาญวิชายุโด ใช้มือและเท้าได้ดีมาก พอเห็นอย่างนี้

ก็เอี้ยวตัวหลบ ท่าทางคล่องแคล่วกว่าเขาด้วยซ้ำ จิ้งผิงถึงกับตาลาย ไม่รู้
ว่าเธอวิ่งไปอยู่ข้างหลังเขาตั้งแต่เมื่อไหร่ รัดเอวเขาไว้ จากนั้นก็มีแรงที่
ยึดหยุ่นมากโจมตีใส่จิ้งผิง เท้าสองข้างของเขาลอยเหนือพื้นแล้ว เธอจะ
จับเขาทุ่มลงไป!

ความอยากต่อสู้ในใจจิ้งผิงถูกกระตุ้นสูงลิ่วขึ้นทันที เขาคิดอย่าง
ฉับไว ขณะนี้เขาเสียสมดุล ด้านทานตรงๆ ไม่ได้จึงใช้ปลายเท้าแตะพื้น
ยืมแรงโจมตี ปลดปล่อยให้ตัวถูกเหวี่ยงไปตามทิศทางแรงของเธอ ลอยละลือ
ขึ้นไป

โหยวหมิงสรว์ตลกใจ คนคนนี้เรียนรู้ไวจริง! เขาไม่เคยฝึกยูโดจริงหรือ
เธอรีบเปลี่ยนท่าเป็นกดไหล่เขาลงกับพื้น ก่อนจะใช้ร่างโถมทับลงไป แต่
เมื่อกี้จิ้งผิงกระโดดแบบนั้นได้แบ่งแรงส่วนใหญ่ไปแล้ว ขณะนี้เขาแตะพื้น
แล้วลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้โหยวหมิงสรว์พลาดเป้า

โหยวหมิงสรว์ร้องทีเบาๆ ก้าวเข้าประชิดตัว ไม่ได้ออกท่ายูโดอีก
แต่ใช้ทั้งหมัดและเท้าบุกพร้อมกัน เริ่มต่อสู้ระยะประชิดกับเขา

จิ้งผิงนึกในใจว่าเธอบุกเร็วเหลือเกิน! ปะทะมือและเท้ากับเธอแล้ว
ทั้งคู่ได้ตอบกันไปมา แผลลิบเดียวสู้กันสิบกว่าท่าแล้ว

เดิมโหยวหมิงสรว์ตั้งใจจะเล่นงานให้เขาตั้งตัวไม่ติด พอบุกใส่กลับ
เอาชนะไม่ได้ก็อยากเล่นลูกไม้ แก่ลึงเปิดช่องโหว่ ต้องการล่อให้เขาบุกใส่
แล้วตัวเองเปลี่ยนท่า ใช้วิชายูโดลอบเล่นงานเขา

ทว่าคาดไม่ถึงว่าจิ้งผิงจะมองออก เขากวาดตามองแล้วใช้แผนซ้อนแผน
แก่งัดทำเป็นบุกโจมตี รอจนโหยวหมิงสรว์จะหนี จู่ๆ ก็หันมารัดเอวเธอไว้
แล้วกดลงกับพื้น! โหยวหมิงสรว์ถูกกดลงไป ร่างเธอเบาหวิวราวกับนก
นางแอ่น สองเท้าแตะพื้นจะติดตัวขึ้น หมายถึงดันให้หลุด คาดไม่ถึงว่า
สองมือจิ้งผิงราวกับคีมเหล็ก เธอดันรน แต่ไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่หน่อย
จะดันอีก กลับถูกเขาคว่าสองแขนพลิกไขว้ไปข้างหลัง โหยวหมิงสรว์ต่อสู้
มาสิบกว่าปี น้อยครั้งที่จะถูกเล่นงานจนแพ้ราบคาบแบบนี้ ใบหน้าร้อนผ่าว
ทันควัน จิ้งผิงหัวเราะข้างหูเธอ แล้วจู่ๆ ก็ปล่อยเธอ

โหยวหมิงสวีผิงถอยหลายก้าว ค้อมตัวลง หายใจหอบพลางจ้องเขา
 จิ้งผิงเองก็หายใจหอบ ก้มตัวเล็กน้อย เกร็งตัว รวบรวมพลังเตรียม
 ต่อสู้ ราวกับนกอินทรีเตรียมจับกวางที่ปราดเปรียว แวดตาเขาเปล่งประกาย
 เจิดจ้า แผ่ด้วยรอยยิ้มลึกลับ พูดยาว “เข้ามาอีก!”
 โหยวหมิงสวีชักใส่!

...

สวีเมิ่งซานนั่งขัดสมาธิอยู่ข้างสนาม ถือขวดน้ำแร่ไว้ ตะลึงมอง
 ทั้งสองคนในสนามประลอง

เขาไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าจะมีคนสองคนต่อสู้กันในสนามได้อย่าง
 สวยงามราวกับภาพวาด ฝ่ายชายหล่อเหลา ฝ่ายหญิงงามเลิศ ทั้งคู่ต่าง
 คล่องแคล่ว ฉลาดและน่าเกรงขาม บางครั้งเหมือนอินทรีน้อยกับอินทรี
 ใหญ่ ต่างคอยจ้องเล่นงานกัน บางครั้งกลับเหมือนนกนางแอ่นสองตัว
 ต่างบินฉวัดเฉวียน ว่องไวสุดขีด...

ฝีมือทั้งคู่น่าจะไม่มีใครเหนือกว่าใคร แต่เมื่อยืดเวลาออกไปเล็กน้อย
 สวีเมิ่งซานมองออกแล้วว่าจิ้งผิงเหนือกว่า เห็นได้ชัดว่าเขาไม่รีบร้อนจะคว้า
 ชัยชนะ แต่อดทนต่อสู้กับโหยวหมิงสวี สวีเมิ่งซานดูไปเรื่อยๆ ก็พอ
 มองออกแล้ว เพราะเขาสังเกตแววตาที่จิ้งผิงมองโหยวหมิงสวี ทุกครั้ง
 ที่เขาได้เปรียบจะปล่อยไปหรือแก้มืออ้อมมือ นั่นคือแววตาอย่างไรกันแน่
 เห็นได้ชัดว่าเป็นแววตารักใคร่ อ่อนโยน และสงบนิ่ง

โหยวหมิงสวีต่อสู้อย่างเอาจริง คิดแต่จะพลิกจากฝ่ายแพ้มาเป็น
 ฝ่ายชนะ จึงไม่ทันได้สังเกต

เธอคงไม่ได้สนใจแววตาที่จิ้งผิงมองเธอ

สวีเมิ่งซานมองเพื่อนทั้งสองคนแล้วจู่ๆ ก็รู้สึกอึดอัดใจ ทำได้แค่
 ถอนหายใจ

ที่จริงสองคนนี้เหมาะสมกันจริงๆ

เวลาสั้นๆ แค่อสองสามเดือน ทำคดีประสานกันได้ดี ต่างเป็นตำรวจ
 ฉลาด ดีเลิศ และเด็ดเดี่ยว ยังรู้จักผิดชอบชั่วดี โหยวหมิงสวีอีกเหิม

จิ้งผิงคมในฝัก เธอคลีคลายคดีได้ เขาจับคนร้ายค้ายาได้ ทั้งคู่ต่างโดดเด่นในหน่วย มีชื่อเสียงตั้งแต่อายุน้อย แม้แต่ต่อสู้กันก็ยังเข้ากันได้ดีในโลกนี้ยังมีผู้ชายที่สามารถสู้กับโหยวหมิงสวีได้ขนาดนี้อีกหรือ ถ้าโหยวหมิงสวีแสดงฝีมือการต่อสู้อย่างวันนี้ เกรงว่าอินเฟิงจะไม่สามารถแตะต้องเธอได้แม้แต่ปลายเล็บ

สวีเมิ่งซานอดถอนหายใจไม่ได้

เขาเข้าใจความหมายของคำว่า “ไว้รอสานต่อกัน” อย่างแท้จริง

โหยวหมิงสวียอมไม่รู้ว่าคู่หูของเธอที่นั่งอยู่ขอบสนามจะร่นวายุใจมากขนาดนี้ เธอเพิ่งสมาธิทั้งหมดอยู่กับการประลอง แม้แต่จิ้งผิงเองก็สมองว่างเปล่า หุ่่มเทจิตใจเต็มที่ ถึงเขาจะเป็นฝ่ายได้เปรียบ แต่ฝ่ายนั้นเป็นโหยวหมิงสวี ขึ้นเพลอนิดเดียวยอมเสียท่า

เขาไม่รู้ตัวเลยว่าเมื่อทั้งคู่ประมือกัน เธอถูกเขาสยบไว้ในมือ แล้วเขามองเธอด้วยสายตาอย่างไร

โหยวหมิงสวีลอบโหม้ตีกอีกครั้ง ถูกแผ่นหลังของจิ้งผิง

จิ้งผิงรู้สึกเจ็บ ทันใดนั้นก็ยื่นมือไปคว้าตัวเธอ คราวนี้ทั้งเร็วและรุนแรง โหยวหมิงสวีเหนื่อยสุดขีดแล้ว เธอคาดคิดไม่ถึงว่ามาถึงตอนนี้แล้วยังเร็วแบบนี้จึงหลบไม่พ้น เธอเพิ่งถูกเขาคว้าไว้ ก็เผลอไปตามแรงพุ่งไปที่พื้นหวั่งจะกลิ้งหลบ

ใครจะคิดว่าจิ้งผิงจะยึดหยุ่น ตอบสนองจับไวจนเหลือเชื่อ เขาพุ่งไปที่พื้นกวาดเธอไว้

โหยวหมิงสวีชกหน้าเขา เขาหลบอย่างรวดเร็ว แล้วล็อกแขนเธอจากด้านใน โหยวหมิงสวีโกรธแล้ว มืออีกข้างชกตาม เขาทำแบบเดิมกดแขนสองข้างของเธอไว้ แล้วก็มองเธอ “ยอมแพ้หรือยัง”

คราวนี้โหยวหมิงสวีถูกเล่นงานจนหมดบแล้ว หายใจหอบ แถมยังถูกเขากดไว้จนดินไม่หลุด ออกแรงไม่ได้ แต่เธอยังไม่ยอมแพ้ หายใจแรงกลอกตา ไม่พูดอะไร

จิ้งผิงไม่ขยับ มือและเท้ากดเธอไว้นั่น

เหนือเม็ดหนึ่งหยดจากหน้าผากจิ้งผิงไปบนแก้มโฮยวหมิงสวี เขา
จ้องมองเธอด้วยดวงตาดำสนิทและจริงจัง ไม่กะพริบตา

โฮยวหมิงสวีคงจะ ค่อยรู้ตัวว่าเธอกับเขาใกล้ชิดกันมากขนาดนี้ ไอร้อน
จากตัวเขาแทบจะห่อหุ้มตัวเธอไว้แล้ว ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไหร่ที่สองมือเขาเปลี่ยน
จากกดเป็นคว้าจับ กุมสองมือเธอไว้

โฮยวหมิงสวีอยากจะลุกขึ้น พอขยับก็รู้สึกถึงแรงเขา ถูกเขากดไว้
จนขยับเขยื้อนไม่ได้

“ยอมหรือยัง โฮยวหมิงสวี” เขาถามเสียงเบาและแหบมาก

“...ยอมแล้ว” เธอพูด “ฉันยอมแพ้”

จิ้งผิงไม่พูดและไม่ปล่อยมือ โฮยวหมิงสวีมีความรู้สึกไว้มาก เธอ
พบว่าสองมือเขาที่กุมเธออยู่ออกแรงกดเพิ่มขึ้น เธอสะดุ้งในใจ แต่จิ้งผิง
ยังคงจ้องเธอ กดจนเธอขยับไม่ได้ ไม่พูดอะไร

“ลุกขึ้น” โฮยวหมิงสวีพูด

สวีเม้งซานซึ่งอยู่ข้างๆ จ้องจนตาแทบถลนแล้ว การกดแบบนี้ในการ
ประลอง โฮยวหมิงสวีเคยกดเขามาไม่รู้กี่ครั้งแล้ว ไม่ถือเป็นเรื่องสำคัญ
แต่ที่จิ้งกดไว้มขยับออกจะนานเกินไปแล้ว

ทั้งบรรยากาศก็ออกจะผิดปกติ

บอกไม่ถูกว่าเพราะอะไร สวีเม้งซานดูอยู่ข้างๆ สองคนนั้นไม่พูด
อะไร แต่บรรยากาศออกจะแปลกๆ

สวีเม้งซานลงแล้วว่าเธอจะพูดดีไหม ก็เห็นจิ้งผิงปล่อยโฮยวหมิงสวีแล้ว
เขาลุกขึ้น ยืนยื่นมือไปดึงเธอขึ้นมา สีหน้าทั้งคู่ปกติ ก่อนเดินมาหาเขา

สวีเม้งซานคลายความกังวล ยิ้มพลางยื่นน้ำสองขวดให้พวกเขา

โฮยวหมิงสวีดื่มน้ำขวดใหญ่รวดเดียวหมด จิ้งผิงดื่มหมดขวดเช่นกัน
ใบหน้าทั้งคู่เต็มไปด้วยเหงื่อ แต่ก็มีรอยยิ้ม

สวีเม้งซานตอบไล่จิ้งผิง แกล้งตีหน้าสะใจ “สำนักงานเราถูกเงามืด
ปกคลุมมาหลายปี พี่จิ้ง ในที่สุดพี่ก็ช่วยกู้หน้าให้พวกเราผู้ชายได้แล้ว”

จิ้งผิงยิ้มพูด “สู้กับสหายหญิงถึงจะชนะก็ไม่น่าเกรงขามหรอก” เขามองโหยวหมิงสวีแล้วพูด “คงออมมือ”

โหยวหมิงสวีร้อง “หึ” ก่อนพูด “ขอฉันฝึกอีกสองปี ค่อยไปท้าประลองกับคุณใหม่”

จิ้งผิง “ได้ ผมจะรอ”

ทั้งสามนั่งพักข้างสนาม โหยวหมิงสวีนอนลงไปเลย จิ้งผิงใช้สองมื่อยันพื้น ปรับลมหายใจ ทั้งคู่เหมือนหมดความตื่นเต้นแล้ว รวากับว่าเรื่องเร่าร้อนเล็กน้อยเมื่อครู่นี้มีอยู่จริง

สวีเมิ่งซานพูด “พรุ่งนี้พี่จิ้งจะไปแล้ว ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่จะได้พบกันอีก ขอบอกไว้ก่อนนะ ต่อให้จากกันไปไกลแค่ไหน ชั่วชีวิตนี้เราสามคนเป็นพี่น้องกัน พยายามไปมาหาสู่กัน”

โหยวหมิงสวีและจิ้งผิงต่างร้อง “อืม”

ถึงตรงนี้จิ้งผิงพูดว่า “เมิ่งซาน ช่วยไปซื้อน้ำเพิ่มให้หึ”

สวีเมิ่งซานบอกว่า “ได้” แล้วเดินออกไปจากโรงยิม

ในโรงยิมเงียบลง

โหยวหมิงสวีนอนนิ่ง ใจสงบ

คนที่นั่งข้างเธอไม่ได้หันมามองเธอ แผ่นหลังเขาชุ่มไปด้วยเหงื่อ เงามืดหลังเขาดูแข็งแกร่ง

จากนั้นเธอได้ยินเขาถาม “ถ้าไม่มีเขา หรือผมเจอคุณก่อน เราสองคนเป็นไปได้อย่างไร”

โหยวหมิงสวีนิ่งเงียบครู่หนึ่งจึงพูด “เรื่องแบบนี้ไม่มีถ้า”

จิ้งผิงกลับยิ้มแล้ว “ไม่ ถ้าหากมีถ้า เราสองคนมีความเป็นไปได้มากที่สุด ผมเข้าใจดี คุณเองก็เข้าใจ ผมจะปล่อยคุณไปได้อย่างไร ผมต้องเอาชนะทุกคน ตามจับคุณจนได้”

โหยวหมิงสวีไม่พูดอะไร

“ผมมาสายเกินไป” เขาพูด “วันนี้คนที่แพ้คือผม อย่าใส่ใจเลย ว่างไปแล้วผมควรหาภรรยาเป็นคนอื่นนาน อ่อนหวานเชื่อฟัง ค่อนข้าง

เหมาะกับผม วันหน้าถ้าพวกคุณแต่งงานกัน ส่งการ์ดเชิญให้ผมด้วย”

เช้าวันต่อมาจึงผิงเดินทางกลับอวินหนาน

โหยวหมิงสวีและสวีเมิ่งซานไปส่งเขาที่สนามบิน จึงผิงบอกว่าพอถึงหน้าร้อนจะส่งเห็ดสดมาให้พวกเขาทางอากาศ โหยวหมิงสวีบอกว่าจะส่งกุ้งมังกรเล็กตอบแทน

สุดท้ายทั้งสองยืนอยู่ข้างนอกช่องตรวจความปลอดภัย มองจิ้งผิงเดินเข้าไป เขาหันกลับมา ยิ้มและโบกมือให้พวกเขาแล้วเดินจากไป

ระหว่างทางจากสนามบินกลับสำนักงาน สวีเมิ่งซานถอนหายใจหลายครั้ง

โหยวหมิงสวีทนไม่ไหวแล้ว “ถอนหายใจอยู่ได้ มีอะไรก็พูดมา”

สวีเมิ่งซานพูด “คุณดูสิ แต่ละคนที่ตามจับคุณ ถ้าไม่ใช่ผู้ชายสวะก็ไปแล้ว”

โหยวหมิงสวีตบหัวสวีเมิ่งซาน สวีเมิ่งซานหลบแล้วจะดีคีน สองคนเกือบสู้กันในรถแท็กซี่แล้ว

อินเฟิงอยู่ไกลถึงก๊วยโจว เขาได้รับข่าวที่จิ้งผิงจากไปแล้ว เพราะเงินเฟิงแจ้งให้เขารู้

อินเฟิงลงจากเตียงได้แล้ว เขายืนอยู่ริมหน้าต่าง มองไกลออกไป ยิ้มแล้ว “ถ้าไม่เห็นก็ไม่หุ่ดหิด ตอนนี้ใครจะเอาชนะฉันได้”

เงินเฟิงไม่รู้ว่าอินเฟิงพูดกับเขาหรือพึมพำกับตัวเอง ทั้งยังพูดแบบเปิดอกอย่างนี้ แต่เขาก็ยังพูดพลบ “ในใจคุณโหยวเดิมก็มีแต่อาจารย์อินอยู่แล้ว คนอื่นไม่มีความหมายหรอกครับ”

อินเฟิงพูด “นั่นแน่นอน ในใจเธอมีแต่ฉันเท่านั้น”

ขณะที่เขาพูดนั้นเสียงหนักแน่น ความหมายในน้ำเสียงคือไม่ให้โต้แย้ง เงินเฟิงเข้าใจทันที ที่จริงนับตั้งแต่อินเฟิงกลับมาเป็นอินเฟิงคนเดิม เงินเฟิงสังเกตเห็นว่าเขาใส่ใจโหยวหมิงสวีมากขึ้นทุกที ถึงกับ

ตายเพื่อเธอได้ หลังจากฟื้นครั้งนี้ เฉินเฟิงมักรู้สึกว่าคุณรู้สึกของอินเฟิง ที่มีต่อโหยวหิงสวีนั้นลดความปรารถนาที่เอาแต่ใจอย่างเมื่อก่อน แต่เพิ่มความอดทน ยับยั้งความไร้เหตุผลขึ้นอย่างบอกไม่ถูก ไม่รู้ว่าเพราะอะไร

...

ผ่านไปอีกหนึ่งสัปดาห์ วันนี้เป็นวันศุกร์ โหยวหิงสวีได้รับข่าวจากเขาแต่เช้า “คืนนี้หนึ่งทุ่มมาที่บ้านผม”

โหยวหิงสวีแปลกใจ ถามกลับ “คุณกลับมาแล้วหรือ”

“ผมจะถึงตอนบ่าย”

“ได้”

เธอเก็บมือถือ หัวใจเต้นเร็วขึ้น รู้สึกดีใจ ยังมีความกระวนกระวายชอบกล ทั้งคู่ไม่ได้เจอกันเดือนกว่าแล้ว แม้จะโทร.หากันแทบทุกวันและไม่รู้สึกว่ามีอะไร แต่เวลานี้เขาจะกลับมาแล้ว เธอกลับรู้สึกแปลกๆ อย่างบอกไม่ถูก

เธอรวบรวมสติ ใจมุ่งกับงาน ยังไปจับคนร้ายคดีชิงทรัพย์กับสวีเมิ่งซาน คมตัวกลับสำนักงาน แต่พอดูมือถือ ปายสามโมงกว่าแล้ววันนี้ดูเหมือนเวลาจะผ่านไปช้าเป็นพิเศษ

พอเลิกงานสวีเมิ่งซานชวนเธอไปกินข้าว โหยวหิงสวีไม่เงยหน้าขึ้น “ไม่ไป”

สวีเมิ่งซาน “ไปเถอะ ผมเลี้ยง”

โหยวหิงสวีเหลือบมองเขา สูดหายใจพูด “บ่ายนี้ฉันเพิ่งจะกลับมา”

ทันใดนั้นสวีเมิ่งซานรู้สึกเหมือนถูกลูกธนูปักอก เขาถอนหายใจคิดเล็กน้อย ก่อนยิ้มออกมา “ก็ดี คราวนี้อย่างไรคุณสองคนก็แยกกันไม่ออกแล้ว ยินดีด้วย ในที่สุดก็บรรลุผลแล้ว”

โหยวหิงสวีกลับพูดเสียงราบเรียบ “นั่นก็ไม่น่าหรอก ถ้าเกิดเขาทำอะไรบ้าๆ อีก ฉันจะเล่นงานเขาแล้วเตะส่ง”

สวีเมิ่งซานหัวเราะว่า หัวเราะเสร็จค่อยพูด “เขาไม่ทำหรอก” ก่อนเดินออกจากห้องทำงาน

โหยวหมิงสวียิ้ม ยู่กับงานอีกครู่หนึ่ง พอเห็นว่าได้เวลาแล้วจึงลงจากตึก

นับจากกลับหุนานครั้งนี้ เพราะอินเฟิงไม่อยู่ โหยวหมิงสวีจึงไม่ได้มาที่คฤหาสน์อีกเลย ขณะนี้เธอยืนอยู่หน้าประตู เห็นเสี่ยวเยียนยิ้มร่าทักทายเธอ ด้านหลังของเขาคฤหาสน์ที่เปิดไฟสว่าง สงบและสะอาด ไม่ต่างอะไรจากเดิม

ในใจเธออบอุ่น เดินเข้าไปพร้อมกับเสี่ยวเยียน

อากาศเริ่มอุ่นขึ้น ห่างออกไปเธอมองเห็นดาวฟ้าจุดชมทิวทัศน์งดงามเปิดไฟสว่าง ยังเห็นเงาคนด้วย ทำให้หอดคิดไม่ได้ว่า “เขากลับมาจากเส้นแบ่งของความเป็นความตาย แต่นิสัยขี้อี๋ไม่เปลี่ยนไปแม้แต่หน่อยก็แค่เธอกับเขาสองคน ยังทำอะไรมาจนมาอย่างนี้ไม่รู้ลึกอิหลักอิเหลือบ้างหรือไม่”

พอเข้ามาในห้องโถง เห็นงูยา ก้วนจวิน และเงินเฟิงนั่งกินข้าวอยู่ข้างหน้าพวกเขาเป็นอาหารเต็มโต๊ะ ตั้งเหล้าไว้หลายขวด เงินเฟิงยิ้มร่าเมื่อเห็นโหยวหมิงสวี ร้องทักทายก่อน “นายหญิง”

งูยาร้องเรียกเสียงหนักแน่นและดั่งลั่น “นายหญิง”

ก้วนจวินเงยหน้าขึ้น ยิ้มเจื่อนๆ แล้วพูดอย่างขัดถ้อยขัดคำ “อ้อ นายหญิงมาแล้ว”

ต่อให้เป็นโหยวหมิงสวี พอพวกเขาร้องเรียก ใบหน้าเธอก็ร้อนผ่าว พยักหน้าเรียบเฉยตอบรับ

เสี่ยวเยียนอยู่กินข้าวที่ชั้นล่าง เธอขึ้นไปชั้นบนคนเดียว

เธอนึกคำอินเฟิงในใจ เจ้านายเป็นอย่างไรลูกน้องก็เป็นอย่างนั้น

พอเดินมาถึงทางออกสู่ดาวฟ้า ก่อนอื่นได้กลิ่นดอกไม้หอมระรื่น เธอมองออกไป หลังคากระเบื้องที่ดาวฟ้าห้อยไฟดวงเล็กไว้เต็ม แสงไฟเย็นตา ตรงกลางตั้งโต๊ะอาหารตัวเล็ก เก้าอี้สองตัว อินเฟิงยืนอยู่ข้างโต๊ะ ยังผูกผ้ากันเปื้อนไว้ด้วย เขาเพ่งวางจานลงไป

ข้างหลังเขา บนพื้นแดดฟ้ารอบๆ วางดอกไม้ไว้มากมาย สีสันสดใส
สบายตา กลิ่นหอมเมื่อครุ่นมาจากดอกไม้เหล่านี้

โหยวหมีงส์ถึงกับตะลึงงัน

เขาบอกว่ามาถึงเมืองเซียงตอปปาย นัดเธอให้มาพบคำนี้

หรือหลังจากกลับมาก็จัดการเรื่องเหล่านี้ ทั้งยังเตรียมอาหารด้วย

มีบางตำแหน่งในหัวใจเธออ่อนโยนลงเล็กน้อย

อินเฟิงเงยหน้าขึ้นมองเธอ ทั้งคู่สบตากันครู่หนึ่ง เขาถอดผ้ากันเปื้อน
ออก พาดกับแก้อี้ “มานี่สิ”

บนแดดฟ้าแดดจ้า เขาสวมเสื้อไหมพรมสีเข้ม คลุมเสื้อนอกไว้
เขาพอมองจากก่อนที่จะไปก๊วยโจว เคยได้รับบาดเจ็บสาหัส ดูเหมือนจะพูด
และยิ้มน้อยลง ดูเจียบๆ ทว่าส่งอารมณ์ราวกับภาพวาดสีเข้มแฝงด้วยกลิ่นอาย
อ่อนโยน

โหยวหมีงส์ก้าวเดินมาตรงหน้าเขา มองสำรวจเขา “หายสนิท
หรือยัง รีบเข้าครัวเร็วขนาดนี้ไหวหรือ”

คำตอบของเขาคือยื่นมือออกรวบกอดเธอไว้ในอ้อมแขน กอดแน่น
มาก ใบหน้าโหยวหมีงส์ฝังลงไปบนเสื้อไหมพรม ได้กลิ่นน้ำหอมจางๆ

มือข้างหนึ่งโอบเอวเธอ มืออีกข้างไต่ขึ้นไปช้าๆ กอดท้ายทอยเธอไว้
ทำให้นวนวดคลั่งเบาๆ จู่ๆ โหยวหมีงส์ก็รู้สึกทั้งดีใจทั้งอึดอัด แสบร้อนที่
จมูก ก่อนยื่นสองแขนไปกอดเขาไว้

โหยวหมีงส์คิดว่าไม่ถึง พอเจอหน้าอินเฟิงก็ถูกเขาดึงมานั่งตัก

ทั้งๆ ที่มีแก้อี้สองตัว

เธอไม่ค่อยชิน อยากผลักเขาออกแล้วลุกยืน พอมือแตะอกเขาก็
ถูกคว้าไว้ เขาพูด “อย่าแตะ ถ้าเกิดถูกแผลแล้วเลือดออกจะอย่างไร”

โหยวหมีงส์ชะงักทันที เหลือบมองเขา คิดทันทีว่าจึงฝังเพื่อกำจัด
โรงพยาบาลก็ทำเธอประหลาด ยังคิดว่าจะจัดการเธอ ไม่คำนึงถึงบาดแผล
ลึกชนิด ความจริงก็เป็นอย่างนั้น ส่วนคนคนนี้พอแตะถูกหน่อยก็กลัวเลือด

ออก เขายืนกรนหน้าด้านๆว่าอยากกอดเธอ ดูลิ เขายังดีหน้าตาย แววดตา เป็นประกาย

จู่ๆ โหยวหิมส์ก็ยิ้ม

เธอเลือกของเธอเอง ต่อให้อ่อนแอและหน้าด้านอย่างไร ก็มีแต่ต้อง ยอมรับ

“ทำอย่างนี้แล้วจะกินข้าวยังไง” โหยวหิมส์ถาม

อินเฟิงเล็กคิ้ว “ยกจานนั้นมา”

โหยวหิมส์ตอบทันที “ได้”

อินเฟิงปล่อยมือ เธอลุกขึ้นผละไป นั่งลงฝั่งตรงข้ามทันที หยบมิด และล้อม

อ้อมกอดอินเฟิงว่างแล้ว รู้สึกไม่ค่อยคุ้นเคย แต่ไม่รีบร้อน เขากิน อาหารช้าๆ

ทั้งคู่สอบถามเรื่องราวระยะนี้ของกันและกัน เขาพูดถึงบาดแผล เธอ พูดเรื่องงาน กินอาหารเสร็จโดยไม่รู้ตัว

อินเฟิงพูด “ไม่ต้องเก็บโต๊ะ เดี๋ยวให้เสิร์ฟเยียนจัดการ เราไปเดิน ย่อยอาหารกัน”

โหยวหิมส์เหลือบมองเขา “เดินไหนหรือ”

อินเฟิงพูด “ถ้าไม่...เคลื่อนไหวยุ่นแรงก็พอได้”

โหยวหิมส์มองเขา เขาคำว่ามือเธอแล้วดึงลงจากตัก

สี่คนข้างล่างยังดื่มเหล้ากันอยู่ พอเห็นทั้งคู่ก็ร้องเรียกออย่างพร้อมเพรียง “นายหญิง” กลับไม่มีใครเรียกอินเฟิง

โหยวหิมส์คิ้วกระตุกเล็กน้อย อินเฟิงกลับยิ้มว่า พูดกับเธอเบาๆ “นายหญิง ไปกันเถอะ”

โหยวหิมส์ยื่นมือเข้าไปใต้เสื้อโค้ตเขา หยิกที่เอว เขาแค่มองเธอ ไม่ต่อต้านใดๆ โหยวหิมส์ดึงมือกลับ แล้วเดินออกไปข้างนอก

วันนี้อากาศดีมาก จันทร์กระจ่าง ดวงดาวบางตา อากาศอบอุ่น ทั้งคู่

เดินช้าๆ ท่ามกลางดอกไม้มั้ ไม่นานก็ห่างจากตึกมากแล้ว รอบๆ ล้วนเป็นต้นไม้และดอกไม้ คำคินมิดมิด ห่างไกลจากโลกภายนอก

รอบตัวเงียบสงัด ทั้งสองเดินไปเงียบๆ ครู่หนึ่ง อินเฟิงพูด “พรุ่งนี้คุณย้ายมาดีไหม”

โหยวหมีงสวีมองดอกไม้และหญ้าริมทาง เธอตอบ “ฉันคุ้นกับการอยู่คนเดียว”

อินเฟิงกุมมือแน่นขึ้น

โหยวหมีงสวีเอ่ยถึงเรื่องเดิม ยังนึกสนุกด้วย “นึกคำพูดประโยคนั้นออกหรือยัง นึกออกเมื่อไหร่ฉันจะย้ายมา”

อินเฟิงหนึ่งไปครู่หนึ่ง ในดวงตาเหมือนมีบางอย่างสั่นไหว แต่ก็เหมือนไม่มีอะไรเลย

เขาพูด “องค์กรผู้ลงทัณฑ์ต้องแก้แค้นผมแน่นอน ระบบรักษาความปลอดภัยที่คลุหาส์ตีกว่า ยังมีอยู่กับพวกอยู่ด้วย คุณมาอยู่ที่นี่ผมถึงวางใจ”

ที่แท้เป็นอย่างนี้เอง

โหยวหมีงสวีครุ่นคิด พยักหน้า “ได้ หากห้องส่วนตัวให้ฉันห้องหนึ่ง”

อินเฟิงไม่พูดอะไร เดินไปอีกสองสามก้าว ชี้ไปข้างหน้าแล้วพูด “ด้านนั้นมีดอกไม้หายากสองสามกอ ผมเอาติดมาจากต่างประเทศ ไปดูกัน”

โหยวหมีงสวีจับแขนเขาไว้ “ได้ยินไหม”

อินเฟิงยิ้ม “พรุ่งนี้ค่อยว่ากัน”

โหยวหมีงสวีกังวลเล็กน้อย ความรู้สึกที่บอกไม่ถูกกำลังขยายตัวท่ามกลางความมืดมิดยามค่ำ สีหน้าเธอไม่แสดงความรู้สึก

ทั้งสองชมดอกไม้ เดินจนมาถึงริมสระ อินเฟิงดึงเธอให้นั่งลงบนม้านั่งยาว โหยวหมีงสวีกลัวเขาจะเหนื่อยเกินไป หันมาดูสีหน้าเขา

อินเฟิงดึงเธอมาไว้ในอ้อมกอด

คราวนี้โหยวหมีงสวีไม่ขัดขึ้น กลับซบศีรษะพิงไหล่อินเฟิง มองบรรยากาศยามค่ำคินเงียบๆ กับเขา รอบตัวเงียบกริบ ล้อมรอบด้วยต้นไม้

และดอกไม้ ในสระมีปลากระโดดขึ้นมาเป็นครั้งคราว เกิดเสียงดังจ๋อม
อินเฟิงลูบเส้นผมเธอ อีกมือสอดเข้าไปใต้เสื้อเธอ ก้มหน้าลงจูบ

...

เมื่อทั้งคู่จูบมือกันกลับมาที่อุทยานก็ตึกมากแล้ว ในบ้านเงียบเชียบ
ไม่รู้วาลีคนนั้นแอบไปเล่นสนุกกันที่ไหน

อินเฟิงไม่ได้เปิดไฟ จูบมือโหยวหมีงสวีเดินขึ้นชั้นบน ก้าวทีละก้าว
รอบ ๆ มืดและเงียบสงัด โหยวหมีงสวีก็ไม่คิดอยากเปิดไฟ ท่ามกลาง
ความมืดมีลมหายใจชนิดที่ชวนให้หลงใหล

จนกระทั่งอินเฟิงดึงเธอเข้ามาในห้องนอนใหญ่แล้วปิดประตู โหยว-
หมีงสวีไม่คิดมาก เพราะอินเฟิงเพิ่งออกจากโรงพยาบาล เธอไม่เชื่อว่าเขา
จะทำอะไรเธอได้ จึงตั้งใจจะอยู่เป็นเพื่อนเขาครู่หนึ่งแล้วกลับบ้าน

สุดท้ายทั้งสองคนเข้ามาในห้อง เขาไม่เปิดไฟ โหยวหมีงสวีมองเงาร่าง
เลื่อนรางของเขาในความมืด ไม่สงสัย

เขาดึงเธอจนมาถึงข้างเตียง เปิดโคมไฟตั้งโต๊ะแล้วนั่งลง ดึงเธอ
มาไว้ในอ้อมกอด เหมือนตอนที่ยูริมสระ พูดเสียงแหบแห้ง “ตอนบ่าย
ผมอาบน้ำแล้ว”

โหยวหมีงสวีพูด “คุณบ้าไปแล้วหรือ เพิ่งออกจากโรงพยาบาล
คิดจะทำอะไร”

ใบหน้าเขาอยู่ในแสงสลัวดูเลื่อนราง ในดวงตาแฝงยิ้มที่ยากจะมอง
ออก “ไม่รุนแรงเกินไปก็พอ อย่างมากคราวนี้ผมอยู่ด้านล่าง นานขนาดนี้
แล้ว คุณไม่ต้องการหรือ”

ชีวิตนี้โหยวหมีงสวีไม่เคยใจเต้แรงอย่างนี้มาก่อน ทันใดนั้นก็คิด
อะไรออก คว่ำช่องโหว่จากคำพูดเขา ลงจากตักเขา นั่งลงข้างเตียงแล้วถาม
“คุณนึกขึ้นได้แล้วหรือ”

คำว่า “นึกขึ้นได้” เธอพูดไม่ชัดเจน แต่ทั้งคู่เข้าใจตีความความว่า
อย่างไร

เขาจูบใบหน้าเธอ ยื่นหน้ามาจูบที่หนึ่ง “อืม ผมนึกออกหมดแล้ว”

ทันใดนั้นอารมณ์โหยวหึงสวี่พลุ่งพล่านขึ้นอย่างยากที่จะสงบลงได้ เธอตื่นตื่น ถามว่า “จำได้ตั้งแต่เมื่อไหร่”

อินเฟิงโอบเอวเธอไว้ “คืนที่ได้รับการผ่าตัด มีช่วงหนึ่งผมฝันตลอด พอตื่นขึ้นก็จำได้ทั้งหมด”

“ฉันทำไมคุณถึงไม่บอกฉัน”

“ผมรู้อยู่แก่ใจก็พอ” มือเขาคล้ำเข้าไปใต้เสื้อเธอ โหยวหึงสวี่ขวางไว้ ทั้งคู่มองตากันเงิบๆ ลักพัก สองแขนอินเฟิงกอดเธอเอาไว้ ออกแรงเล็กน้อย เธอถูกเขาผลักลงนอนบนเตียง

เขาจุ่มพิตเธอท่ามกลางความมืดพักหนึ่ง พอจะถอดเสื้อเธอออก เธอก็ห้ามไว้

เขาอยู่ใกล้ชิดเธอมาก ก้มลงมองเธอ “อาสวี่ ไม่ยินยอมหรือ”

เสียงหนักแน่นระคนความอ่อนโยน แผ่ด้วยความน่าสงสารแบบ โหยวอิงจวิน ในใจโหยวหึงสวี่ปั่นป่วนทันใด เธอคิด เขาบอกว่านี่ก็ออกแล้ว นี่ก็หมดแล้ว นี่หมายความว่า เรื่องที่เธออยู่กับอิงจวินนานขนาดนั้นที่เขาคอยเอาอกเอาใจเธอ คอยตามตื้อเธอ ส่วนเธอเดียวใกล้ชิดเดี่ยวทางเหินเอาแน่เอาอนไม่ได้ รวมทั้งเรื่องที่อิงจวินคอยเฝ้าอยู่เงิบๆ ทั้งความดีใจและความเศร้าใจทั้งหมดของอิงจวิน ผู้ชายตรงหน้าจำได้หมดแล้วหรือ

ขอบตาโหยวหึงสวี่ร้อนผ่าวทันที เธอพลิกตัว สองแขนดึงให้เขากลับมาอยู่ข้างล่างอย่างคล่องแคล่ว เขาเงยหน้าขึ้นมองเธอ แววตาสงบนิ่ง

“ถ้าจำได้แล้ว ฉันช่วงนี้ทำไม่...” โหยวหึงสวี่อยากถามแต่ต้องชะงัก “...คุณมีอะไรคาใจฉันหรือ ทำไมวันนี้เพิ่งยอมรับ”

สายตาเขาเปล่งประกาย ไม่พูดจา

โหยวหึงสวี่แน่ใจยิ่งขึ้นว่าหลังจากฟื้นขึ้นครั้งนี้เขามีบางอย่างแปลกไปอย่างเห็นได้ชัด นี่ก็ผ่านมาเดือนกว่าแล้ว เขากลับไม่พูดความจริงกับเธอ แต่โหยวหึงสวี่นี่ก็ไม่ออกกว่าเพราะอะไรกันแน่

เธอถาม “หรือคุณคิดว่าการเป็นโหยวอิงจวินเมื่อก่อนเป็นเรื่องน่าอาย ดังนั้นพอนี่ก็ออกก็รู้สึกผิดหวังใช้ไหม”

ลูกกระต๊ออินเฝิงเลื่อนขึ้นลง “ตอนนั้นผมถูกคนทำร้ายจนมีสภาพอย่างนั้น ถึงกลายเป็นอิงจวินก็ยังช่วยคุณคลี่คลายคดีได้ แสดงว่าตัวผมมีศักยภาพค่อนข้างโดดเด่น มีอะไรน่าอายกัน เรื่องน่าอายส่วนใหญ่มีแค่คุณที่เห็น”

คนคนนี้หลงตัวเองโดยไม่เลือกสถานที่ โหยวหึงสวีผ่อนคลายลงถามอีก “ถ้าฉันเพราะอะไร คุณยังจำอะไรได้อีก”

บางที่ชั่วชีวิตของโหยวหึงสวีถึงเธอจะเปิดใจกว้างและพยายามทำความเข้าใจความรู้สึกของคนอื่น แต่เกรงว่าต่อให้คิดจนหัวระเบิด ก็คิดไม่ออกกว่าทำไมช่วงนี้อินเฝิงถึงหดหู่

อินเฝิงมองฝ่าความมืด เห็นดวงตาสดใสและห่วงใยของเธอก็หายใจเข้าลึก

ควรบอกเธอไหม

บอกเธอไหมว่าหลังจากเขาฟื้นแล้วรู้สึกกดดันและใจไม่สงบเพราะกลัวว่าจะสูญเสีย ดังนั้นเขาจึงไม่อยากเผชิญหน้าด้วย

เพราะที่ผ่านมามีไม่เคยรักใครอย่างนี้มาก่อน

ทันทีที่พูดออกไป ผมเกรงว่าผมจะไม่หวนคืนกลับมาตลอดไป

“คุณไม่ยอมบอกฉันหรือ” เธอถามเนิบช้า แววตาปวดร้าว

ในใจอินเฝิงก็รู้สึกเจ็บปวด ยังรู้สึกน้อยใจด้วย เขากดท้ายหอยเรือให้ใบหน้าเธอเข้าใกล้ยิ่งขึ้น พุดเสียงแหบ “อยากรู้จริงๆ หรือ”

“แน่นอน”

อินเฝิงให้เธอชอบอ้อมอกตัวเอง “มีบางคำเมื่อพูดแล้วอาจทำให้เราหันหลังกลับไม่ได้ ต้องมีคนจ่ายค่าตอบแทน คุณเข้าใจไหม”

โหยวหึงสวีนิ่งไปสองสามวินาที “ฉันอยากฟัง ฉันแบกรับได้”

อินเฝิงกำหัตถ์วอกแล้วกดลงบนใบหน้าเธอ ท่วงท่าแบบนี้ทำให้เธออึดอัด แต่เขายังคงทำต่อ

เขาพูด “รู้ไหม วันนั้นตอนที่อยู่บนเขากับกุ๊เทียนเฉิง ผมเป็นโหยวอิงจวินครั้งสุดท้าย ก่อนสลบคิดอะไรอยู่”

“คิดอะไร”

“ผมคิดว่าขอเพียงสามารถอยู่กับคุณได้ต่อไป ผมยินดีแลกกับทุกอย่าง ผมกลัวว่าผมจะลืมคุณ ยิ่งกลัวว่าพอฝันแล้วคุณจะไม่รักผมอีกแล้ว นั่นเป็นช่วงเวลาที่ผมกลัวที่สุดในชีวิต กลัวยิ่งกว่าช่วงเวลาที่อยู่ก๊วยโจว ความรู้สึกที่จนปัญญาแบบนั้น ที่แท้เหมือนมีดเล่มหนึ่งที่บาดลึกในใจ”

โหยวหิงส์รู้สึกสะท้านใจ เธอไม่รู้...

“ผมจำทุกอย่างได้แล้ว” อินเฟิงพูด “นึกถึงตอนที่ผมเห็นคุณครั้งแรก ก็รู้สึกชอบอย่างบอกไม่ถูก นึกถึงทุกวันที่ผมคอยเอาใจคุณอย่างระมัดระวัง พอคุณพอใจ ผมก็พลอยดีใจไปด้วย พอคุณไม่พอใจ ผมจะว่าวุ่นใจ แค่คุณเผยออกมาเพียงเล็กน้อยว่าห่วยไยผม ผมจะดีใจจนกลางคืนนอนไม่หลับ คุณจูบผม แล้วเตะผมทิ้ง หลอกผมว่านั่นเป็นเพียงรางวัล ผม...แฮ้อ ทั้งๆ ที่รู้ว่าคุณไม่เห็นผมอยู่ในสายตา ยังใช้ความพยายามทุกอย่างเพื่อขอรางวัลจากคุณ...”

โหยวหิงส์ปวดร้าวใจ ยังรู้สึกเสียหน้ามาก เธอพูดเบาๆ “แล้วไง คุณจะคิดบัญชีเก่าหรือ”

“บัญชีเก่าค่อยคิดทีหลัง” เขาพูด “อยากให้คุณรู้ว่าเคยมีคนคนหนึ่งที่ไม่ได้เชื่อซำอย่างนั้น แต่แค่รักคุณด้วยความรู้สึกต่ำต้อย โหยวหิงส์รู้ใหม่ว่าตอนที่ผมจำทุกอย่างได้นั้นรู้สึกอย่างไร ที่แท้ตั้งแต่เริ่มต้นผมมอบหัวใจที่แท้จริงไว้ตรงหน้าคุณโดยไม่ลังเล คุณจะเหยียบย่ำก็ตาม ทิ้งไปก็ตาม ถนอมรักก็ตาม ผมยินดีรับทุกอย่าง”

โหยวหิงส์ไม่เคยคิดว่าจะได้ยินคำพูดอย่างนี้จากเขา อินเฟิงที่ยังยโสถึงกับยอมรับเรื่องเหล่านี้ ชอบตาเธอแดงโดยไม่รู้ตัว...ยังบอกว่าไม่รู้พื้นบัญชีเก่าอีก นี่ไม่ใช่บัญชีเก่าแล้วเป็นอะไร

คาดไม่ถึงว่าเขาจะนั่งไปครู่หนึ่ง ก่อนพูดด้วยน้ำเสียงเย้ยหยัน “ผมเคยได้ยินเรื่องของความรู้สึกแบบนี้มาก่อน แต่ไม่เคยเชื่อและไม่เคยเห็น นี่ไม่ถึงว่าจะเจอเข้ากับตัวเอง”

โหยวหิงส์รู้สึกขมขื่น ทั้งยังอยากยิ้มสมน้ำหน้า แต่กลับพูดว่า

“พูดน่าฟังจริงนะ หลอกฉันหรือ ใครจะเชื่อ”

“ไม่เชื่อหรือ” อินเฝิงพูด “แน่นอนว่าคุณไม่เชื่อ เพราะคุณไม่มีวันรักผมเหมือนที่ผมรักคุณ”

โหยวหมิงสวี่พูด “พูดสิ พูดต่อไป”

เขาคำว่ามือเธอ “คุณหาว่าผมโกหกหรือ ถ้ามีคำเท็จแม้แต่คำเดียวขอให้พรุ่งนี้ผมออกไปข้างนอกแล้วถูกพวกผู้ลงทัณฑ์ฆ่าตาย”

โหยวหมิงสวี่ “...”

เขาพูดเสริม “คุณไม่เชื่อ เพราะคุณไม่มีอาการหวาดระแวง”

หัวใจโหยวหมิงสวี่สั่นสะท้านเล็กน้อย

“คุณเป็นเธอ” เธอถาม

อินเฝิงยิ้มๆ “หลายวันมานี้ผมไม่อยากพูดตลอดมา ไม่อยากให้คุณรู้ว่าผมฟื้นความจำแล้ว เพราะผมเองก็คิดไม่ออกว่าจะควบคุมความรู้สึกนี้ได้อย่างไร แต่ดีที่ระยะนี้ผมค่อยๆ คุ่นเคยและยอมรับ คุณบีบให้ผมพูดให้ได้ใช้ใหม่ โหยวหมิงสวี่ วันหน้าคุณอย่าคิดหันหลังกลับ”

โหยวหมิงสวี่พูด “ทำไมฉันจะหันหลังกลับไม่ได้”

อินเฝิงกอดเธอเบาๆ พูดว่า “รู้ไหมช่วงนี้ที่ผมมองคุณ นึกถึงคุณในใจคิดอะไรอยู่ ผมชอบคุณแค่ไหน เวลานี้พอหลับตาถึงรู้สึกถึงรสชาติของความเจ็บปวดทรมานที่ช่วยตัวเองไม่ได้บนเขาวัวนั้น ดังนั้นถ้าวันหนึ่งคุณชอบผู้ชายอื่น ผมจะฆ่าเขา ถ้าวันหนึ่งคุณคิดจะจากผมไป ผมจะทำทุกวิถีทางเพื่อขวางคุณไว้ แล้วถ้าวันหนึ่งคุณตายก่อนผม ผมจะทำอย่างไร ผมจะฆ่าตัวตายซึ่งไม่น่ากลัว ชีวิตคนสุดคาดเดา โลกนี้ก็เช่นกัน มีเพียงแบบนี้ผมถึงจะประกันได้ว่าจะได้คุณอย่างสมบูรณ์”

โหยวหมิงสวี่พูดอะไรไม่ออก คำพูดเขาราบเรียบแต่บาดลึก เธอรู้เบื้องหลังความสงบนิ่งเคร่งขรึมของเขาเป็นดวงวิญญาณที่ดิ้อร้นและโดดเดี่ยว

“อย่าทำอย่างนี้” เธอปราม

“เป็นอย่างนี้ไปแล้ว” เขาพูด “อาสวี่ คุณกลัวหรือเปล่า อยากถอยไหม คุณคาดหวังตลอดมาว่าอยากให้ผมหนีออก ก่อนหน้านั้นผม

ไม่เข้าใจว่าความรู้สึกแบบนี้หมายถึงอะไร ทุ่มเหงั่งใจ แต่เวลานี้ผม निक ออกแล้ว กลับไม่เหมือนโฮวอิงจวินที่ไม่หวังการตอบแทน ผมเป็นคนแบบนี้เอง เห็นแก่ตัว ดึงดัน บางทีอาจจะไร้เดียงสาด้วย ผมเคยพูดแล้วจากนี้ไปคุณคือความปรารถนาของผม ไม่เพียงเท่านั้น ขณะที่ผมตกลงสู่เหวลึก คุณเป็นแสงสว่างเดียวของผม เป็นคนที่ดึงผมออกมาจากความมืด ผมได้สัมผัสกับความอบอุ่นและแสงสว่างของคุณ แล้วจะปล่อยไปได้อย่างไร คุณต้องอยู่กับผมตลอดไป อยู่กับผมเท่านั้น”

พอเขาพูดจบดูเหมือนเขาตื่นเต้น พลิกตัวกดเธอลงมาด้านล่าง แล้วเริ่มรุกรืบ

โฮวหมีงส์ใช้สองมือนำหน้าเขา “คุณบ้าอะไรเนี่ย สงบใจหน่อยสิ ฟังฉันพูดนะ ฉันไม่กลัวสักนิด เพราะฉันรู้แต่แรกแล้วว่า คุณเป็นคนอย่างไร โฮวอิงจวินนั้นถึงจะเป็นตัวคุณที่แท้จริง คุณไม่ได้เห็นแก่ตัวและไม่ได้ไร้เดียงสาด้วย คุณเป็นคนดีมาก มีเมตตา เทียงตรง กล้าหาญ ยืนหยัดตามความเชื่อของตัวเองอย่างยากลำบาก คนมากมายเทียบ比你ไม่ได้ คุณแค่ใช้หลายสิ่งหลายอย่างมาปิดกั้นตัวเอง มาป้องกันตัวเอง

“อาเฟิง วันข้างหน้ายังอีกยาวไกล ฉันไม่ได้คิดจะไปจากคุณ ฉันอยากอยู่กับคุณทุกๆ วันเวลาเป็นเราที่สร้างขึ้น ฉันรู้ว่าคุณมีนิสัยดึงดัน แต่โลกนี้ใครบ้างที่ไม่มีปัญหาทางด้านจิตใจ เรื่องใหญ่แค่ไหนกันเชียวนะ ไม่มีใครจากไป ไม่มีใครหักหลังหรือตาย ขอเพียงคุณจริงใจต่อฉัน ฉันจะพยายามอย่างเต็มที่ที่จะอยู่ข้างกายคุณ เหมือน...ตอนที่คุณยังเป็นอิงจวิน คอยเฝ้าดูฉันโดยไม่คำนึงถึงอะไรทั้งสิ้น ดีไหม”

อินเฟิงก้มหน้าลง ไม่ให้โฮวหมีงส์เห็นสีหน้าเขาชัด บางทีสำหรับผู้ชายอย่างเขานั้นการตีแผ่หัวใจตัวเองแบบนี้ที่จริงก็เป็นเรื่องยากมาก

โฮวหมีงส์เห็นท่าทางเขาอย่างนี้ก็ใจอ่อนลง “คุณต้องการอะไร ฉันให้คุณทุกอย่าง” เธอหยุดเล็กน้อย แล้วพูดต่อ “อินเฟิง จากนี้ไปฉันเป็นของคุณแล้ว อยากจูบก็จูบ อยากทำอะไร ฉันจะทำกับคุณ”

เขาค่อยๆ ซุกศีรษะแนบชอกไหล่เธอ “ที่นั่นไม่ใช่แค่ชอบ ไม่ใช่ ฟังฟัง ไม่ใช่อย่างอื่น เปลี่ยนเป็นคนอื่นไม่ได้ โลกนี้ไม่ว่าใครก็ไม่ได้ โหยวหมิงสวี่ ผมรักคุณเท่านั้น บุษาคุณ ผมยินดีตายเพื่อคุณ ขอเพียง คุณรักผม ขอเพียงคุณรักผมตลอดไป”

โหยวหมิงสวี่น้ำตารินทันที พุดเสียงตื๊ดตัน “ได้”

ทั้งคู่กอดกันเจี๊ยบๆ ครู่หนึ่ง จากนั้นเขาเริ่มจุมพิตเธออย่างจริงจัง และเร่าร้อน โหยวหมิงสวี่รู้สึกคล้ายกลืนอายหตุ้และอ่อนโยนที่แผ่ซ่าน ออกมาจากตัวเขาถูกเธอกลืนกินซ้ำๆ

เธอคิด ที่จริงเขาพูดไม่ผิด พอต่างเปิดเผยความในใจของตัวเอง แล้วก็ไม้อาจถอยกลับได้จริงๆ รู้สีกว่านับจากนี้ไปพวกเธอจะตกลงไปในเหวลึกจนร่างกายแหลกเหลวไปพร้อมกัน

แต่เธอยินดี ยินดีอยู่กับเขาเสมอ

ต่อมาเขาพูดว่า “อาสวี่ ยอมผมนะ”

“วันนี้...คุณไหวจริงหรือ”

เขาพุดเสียงแหบพร่า “ไหว คนตึงตันอย่างผมรอให้คุณปลอบประโลม รอมานานแสนนานแล้ว”